

C. Collodi

E D I T U R A T I N E R E T U L U I

Să știi că dacă ție nu ți-e frică de noi, atunci nici nouă nu ne e frică de tine! Vezi că tu ești de unul singur, pe când noi sîntem șapte.

— Șapte, ca cele șapte păcate din Biblie! spuse Pinocchio într-un hohot de rîs.

— Ați auzit? Își rîde de noi toți! A spus că sîntem șapte păcate!

— Pinocchio! Cere-ți iertare pentru jignirea ce ne-ai adus... că de nu, e vai de tine!...

— Cucu! făcu Pinocchio, dîndu-le cu tifla.

— Pinocchio! O pățești!

— Cucu!

— O-ncasezi ca un măgar!...

— Cucu!

— Te-ntorci acasă cu nasul rupt!...

— Cucu!

— Să vezi acu'ce cuc îți mai trag eu! strigă cel mai aprins dintre ștengari. Ține deocamdată arvuna asta și păstrează-o pentru masa de deseară.

Și spunîndu-i așa îi trase un pumn în cap.

Dar nu-i faptă fără răsplată! Prichindelul nostru, cum era și de așteptat, îi răspunse și el, cît ai clipi, c-un pumn. Și astfel, din una, din alta, se încinse o păruială de mama focului!

Deși era singur, Pinocchio se lupta ca un viteaz. Lucra așa de bine cu picioarele sale de lemn, încît îi ținea într-una la distanță pe dușmani. Oriunde putea ajunge și lovi, picioarele lui lăsaus totdeauna ca amintire o vînație de toată frumusețea.

Atunci, băieții, necăjiți că nu se pot măsura în luptă dreaptă cu Pinocchio, se gîndiră să-l lovească de departe. Își desfăcură la iuțeală pachetele cu cărți de școală, și începură să azvîrle în el cu „Citirile“, „Gramaticile“, cu „Istoriile“ și cu toate cărțile de povești și de școală ce le aveau la ei! Numai că prichindelul, care avea o vedere ageră și șireată, se ferea totdeauna la timp; cărțile îi zburau pe deasupra capului și cădeau toate în mare!

Închipuiți-vă, dar, cîtă bucurie pe pești! Crezînd că e rost de ceva de-ale mîncării, peștii alergau droaie la suprafața apei. Însă îndată ce îmbucau vreo pagină sau vreo copertă, o scuipau repede și se strîmbau atît de rău de parcă ar fi spus: „Nu-i pentru noi: noi sîntem obișnuiți să mîncăm lucruri mult mai alese!“

Și tocmai cînd bătaia se întetise și mai mult, iată că un rac mare, care ieșise din apă și urcase încet-încet pe țărm, se apucă să strige cu un glas ca de trombon răgușit:

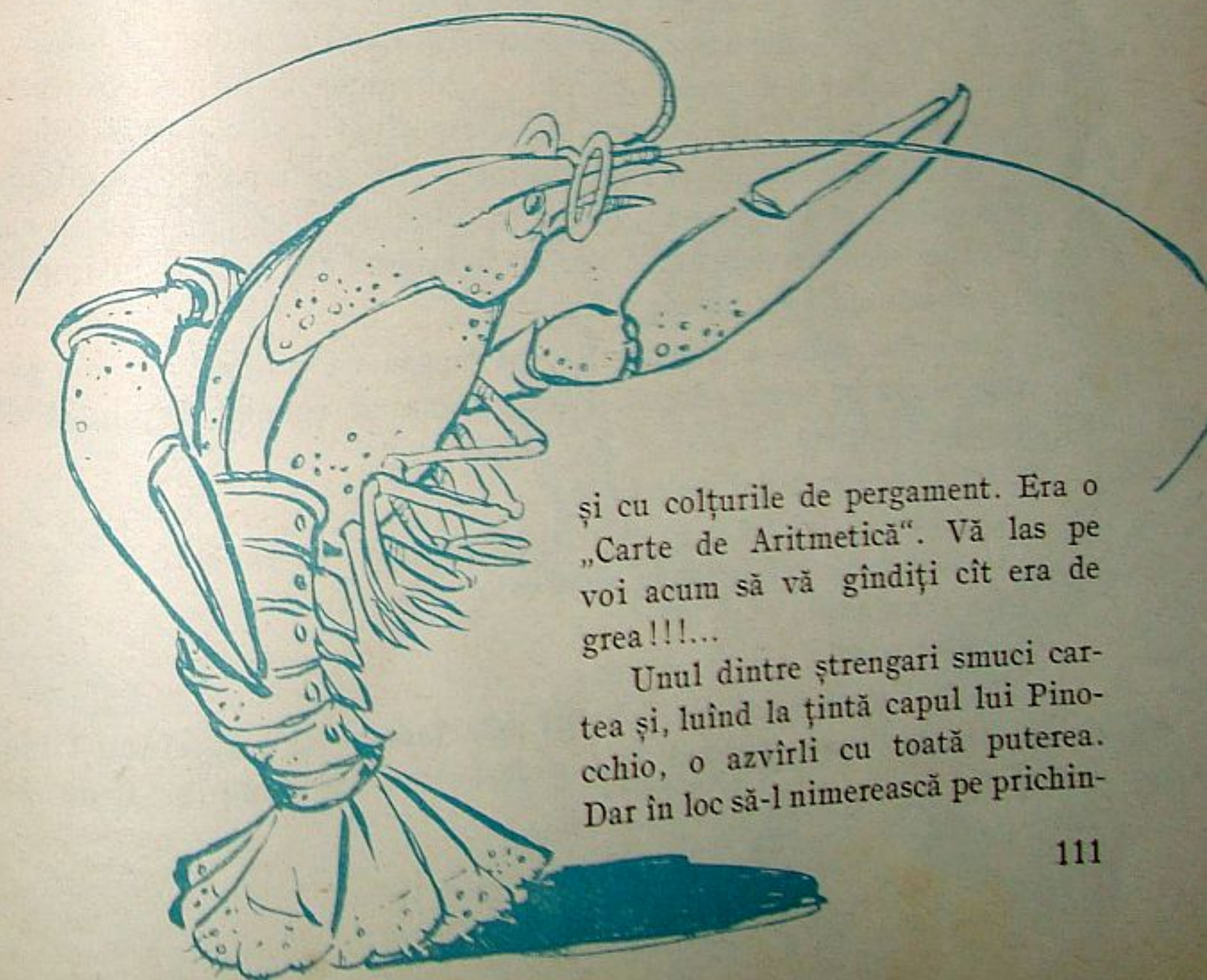
— Ia mai astîmpărați-vă, mă deșuchiaților, că nu sînteți mai buni unii decît ceilalți! Bătăile astea dintre copii nu sfîrșesc niciodată cu bine. Mai totdeauna se întîmplă cîte ceva neplăcut!

Bietul Rac, parcă ar fi vorbit cu vîntul! Ba încă, ștengarul de Pinocchio se întoarse, îl privi într-o dungă și-i spuse cu nerușinare:

— Ia mai isprăvește odată, Rac scîrbos! Ai face mai bine să înghiți vreo două hapuri de aspirină, să-ți mai treacă răgușeala. Viră-te mai bine în pat și încearcă să transpiri!

Între timp, copiii, care isprăviseră de aruncat toate cărțile, zăriră ceva mai încolo pachetul cu cărți al lui Pinocchio și, cît ai clipi, puseră mîna pe el.

Printre cărți se găsea una cu coperti de mucava groasă, cu cotorul

și cu colțurile de pergament. Era o „Carte de Aritmetică“. Vă las pe voi acum să vă gîndiți cît era de grea!!!...

Unul dintre ștengari smuci cartea și, luînd la țintă capul lui Pinocchio, o azvîrli cu toată puterea. Dar în loc să-l nimerească pe prichin-

del, nimeri drept în capul unui alt coleg. Acesta se făcu alb ca varul și nu mai rosti decât atît:

— Oh, mamă, ajută-mă... fiindcă mor!

După care căzu lat pe nisipul țărmului.

La vederea micului mort, copiii o luară la sănătoasa speriați și cît ai clipi nu se mai văzu niciunul.

Numai Pinocchio rămase pe loc și, cu toate că de durere și de spaimă era și el mai mult mort decât viu, își înmuie batista în apa mării și începu să-i ude tîmplele sărmanului său coleg de școală. Și-n timp ce plîngea desperat și fără încetare îi spunea:

— Eugen!... Dragul meu Eugen!... Deschide ochii și privește-mă!... De ce nu-mi răspunzi? Știi bine că nu te-am lovit eu! Crede-mă, n-am fost eu!... Deschide ochii, Eugen... Dacă ții ochii tot închiși, mă faci și pe mine să mor... O, Dumnezeu! O să mă mai întorc oare acasă?... Cu ce curaj o să pot să mai mă înfățișez bunei mele mame? Ce o să se întîmple cu mine? Unde să fug? Unde să merg să mă ascund?... Cît era de bine, de o mie de ori mai bine, dacă m-aș fi dus la școală!... Pentru ce m-oi fi luat eu după colegii ăștia care sînt toată nenorocirea mea?... Și doar profesorul îmi spunea mereu!... Și mama la fel: „Păzește-te de copii dezmațați!” Dar eu sînt un încăpățînat... Un îndărătnic... Îi las pe toți să vorbească și apoi fac tot după cum mă taie capul! Și pe urmă trebuie să le ispășesc... Și așa, de cînd mă știu pe lume, n-am avut nici un sfert de ceas de liniște. Dumnezeu! Ce mi s-o întîmpla, ce mi s-o întîmpla, ce mi s-o întîmpla?...

Și Pinocchio plîngea mereu, urla, își trăgea cu pumnii în cap și-l striga pe nume pe bietul Eugen. Deodată auzi un zgomot înfundat de pași care se apropiau.

Se întoarse: erau doi polițiști.

— Ce faci aici, trîntit la pămînt? îl întrebă ei pe Pinocchio.

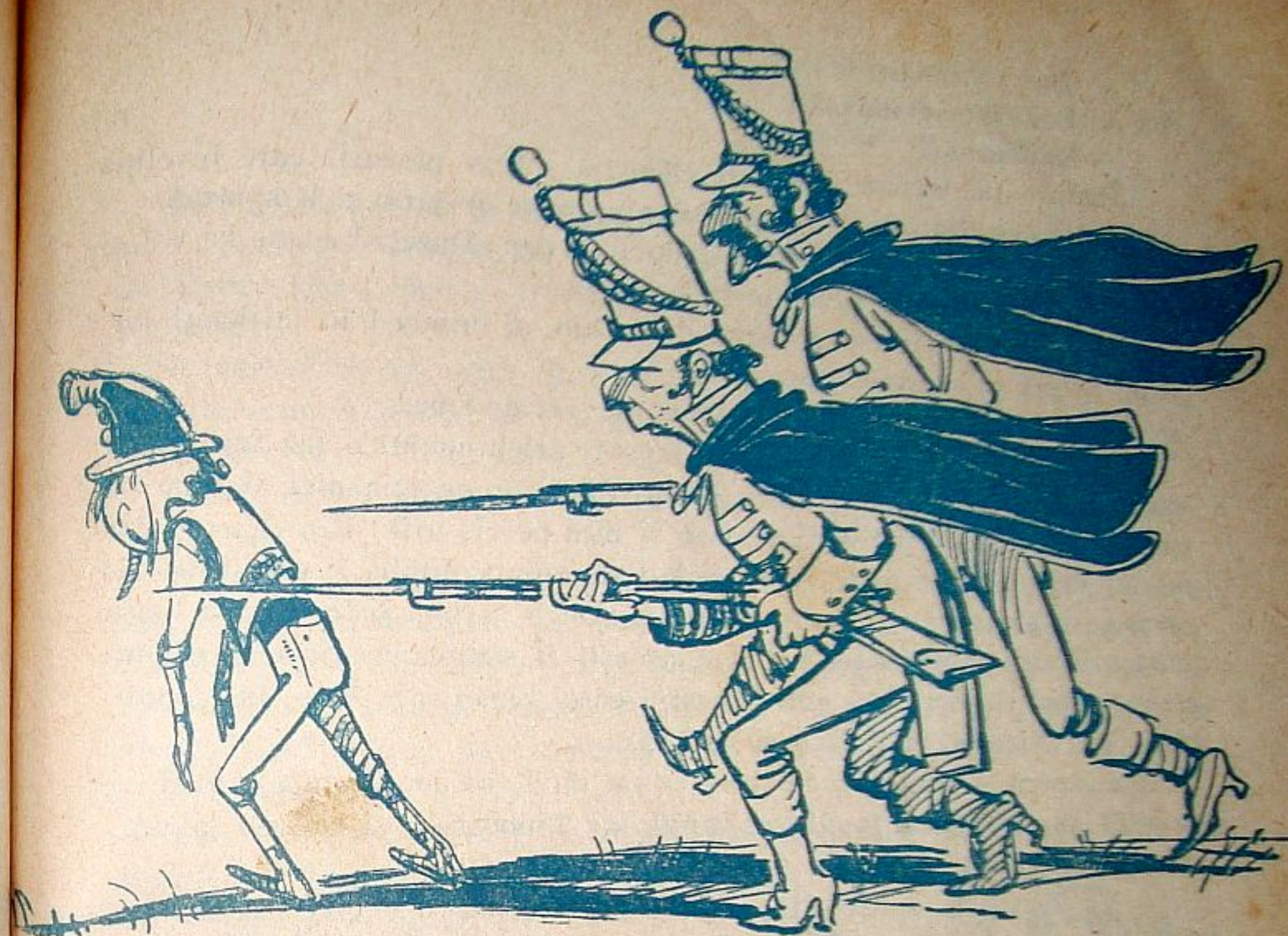
— Îl veghez pe colegul meu de școală.

— I-a venit rău?

— Așa se pare!

— Ce rău! spuse unul din polițiști aplecîndu-se și cercetîndu-l mai de aproape pe Eugen. Băiatul ăsta a fost lovit la tîmplă. Cine l-a lovit?

- Eu nu — bîlbîi prichindelul, care nu mai avea inimă într-însul.
- Dacă nu tu, atunci cine l-a lovit?
- Eu nu, repetă Pinocchio.
- Și cu ce anume a fost lovit?
- Cu cartea asta... Și prichindelul ridică de jos „Cartea de Aritmetică” legată în carton și-n pergament, ca să i-o arate polițaiului.
- A cui e cartea asta?
- A mea.
- Destul : nu ne mai trebuie altceva. Ridică-te repede și hai cu noi.
- Dar eu...

- Hai cu noi!
- Dar sînt nevinovat...
- Hai cu noi!

Înainte de plecare, polițaii chemară cîțiva pescari, care în clipa aceea treceau din întîmplare cu barca aproape de țărm și le spuseră:

— Vă încredințăm băiatul ăsta lovit la cap. Duceți-l acasă la voi și îngrijiți-l. Mîine o să revenim să-l vedem.

După aceea se întoarseră spre Pinocchio, și luîndu-l în mijlocul lor, îi porunciră cu ton soldătesc:

— Înainte! Și cît mai iute! Dacă nu, vai de tine!

Fără să fie nevoie să i se mai repete, prichindelul o luă înainte pe cărăruia ce ducea spre sat. Dar bietul drăcușor nu știa nici el bine pe ce lume se află. Îi părea că visează și încă ce vis urît! Era ca scos din minți. Vedea dublu orice; picioarele-i tremurau; limba îi era lipită de cerul gurii și nu mai putea rosti nici măcar o vorbă. Și totuși, cu toată zăpăceala ce-l cuprinsese, un spin ascuțit îi străpungea inima: gîndul că va trebui să treacă pe sub fereastra casei bunei sale Zîne, între polițiști. Mai degrabă ar fi vrut să moară.

Ajunseseră și erau gata să intre în sat cînd, pe neașteptate, un vârtej de vînt smulse tichiuța de pe capul lui Pinocchio, și o duse la vreo zece pași depărtare.

— Vă rog — le spuse Pinocchio polițiștilor — mă lăsați să-mi iau tichiuța!

— Hai, du-te, dar mai repede!

Prichindelul o luă din loc, ridică tichiuța de pe jos, dar în loc să și-o pună pe cap, o apucă între dinți și o rupse la fugă spre țărm de unde scăpărau picioarele. Fugea ca din pușcă!

Polițiștii, văzînd că ar fi fost tare greu să-l ajungă din urmă, asmuțiră pe urmele lui un dulău care cîștigase premiul întîi la toate alergările de cîini. Fugea ce fugea Pinocchio, dar cîinele fugea mai tare decît el; de aceea, lumea ieșea la ferestre sau se îngrămădea în mijlocul drumului, nerăbdătoare să vadă cum o să sfîrșească goana sălbatică. Dar nu putură să-și împlinească dorința, deoarece dulăul și Pinocchio stîrniră de-a lungul străzii asemenea nori de praf, încît după cîteva minute nu se mai văzu nimic.

CAPITOLUL XXVIII

Pinocchio în primejdie să fie prăjit în tigale ca un pește

În timp ce goneau pe viață și pe moarte, o întîmplare grozavă îl făcu pe Pinocchio să creadă că s-a isprăvit cu el, fiindcă trebuie să știți că Alidor (așa-l chema pe dulău) tot fugind și fugind, aproape că-l ajunsese.

E destul să vă spun că prichindelul auzea acum în urma lui, la depărtare de o palmă, gîfiitul greoi al javrei și-i simțea la spate răsuflarea fierbinte.

Din fericire, țărmul era pe aproape, iar marea se vedea numai la cîteva pași.

Abia ajunse pe țărm și prichindelul țîșni ca o broască într-un salt minunat și sări drept în apă. Alidor ar fi vrut acum să se oprească, dar era prea tîrziu! În avîntul ce și-l luase, nimeri și el în apă! Numai că nefericitul nu știa să înoate. Începu să dea repede din labe ca să se mențină la fața apei, dar cu cît se zbătea mai tare, cu atît se da cu capul mai la fund.

Cînd reuși să scoată capul afară, bietul cîine avea ochii holbați și-i învîrtea în toate părțile. Lătra și striga:

— Mă înec! Mă înec!

— Căpă! îi răspunse Pinocchio de departe, unde se ştia acum în afară de orice primejdie.

— Ajută-mă, Pinocchiuţul meu!... Scapă-mă de la pieire!...

La auzul acestor strigăte disperate, prichindelul, care la urma urmei avea o inimă minunată, se înduioşă de milă şi întorcându-se spre cîine îi spuse:

— Dar dacă te ajut să scapi, îmi făgăduieşti că nu mai mă necăjeşti şi n-ai să mai alergi după mine?

— Îţi făgăduiesc! Îţi făgăduiesc! Dar grăbeşte-te, ai milă! Dacă mai zăboveşti o jumătate de minut, m-am dus pe copcă!

Pinocchio se codi o clipă. Totuşi, când îşi aminti de vorbele bunului său tată că binele făcut nu se uită niciodată, o porni înnot să-l ajungă pe Alidor. Îl înhăţă de coadă cu amîndouă mîinile şi-l aduse, teafăr şi nevătămat, pe nisipul uscat al ţărmului.

Bietul cîine nu se mai putea ţine pe picioare. Înghiţise fără să vrea atîta apă sărată, încît se umflase ca o minge. Pe urmă, nevrînd să se încreadă prea mult în el, prichindelul socoti că ar fi mult mai cuminte să se azvîrle din nou în mare. De aceea se depărtă de ţărm şi strigă spre prietenul pe care-l scăpase:

— Cu bine, Alidor, drum bun şi multă sănătate la ai tăi!

— Adio, Pinocchiuţule! răspunse cîinele, şi-ţi mulţumesc de mii de ori că m-ai scăpat de la moarte. Mi-ai făcut un mare bine, iar binele făcut trebuie răsplătit. Dacă om mai avea vreodată prilejul, mai vorbim noi.

Pinocchio continuă să înoate, aţînîndu-se mereu pe lîngă ţărm. În cele din urmă i se păru că a nimerit într-un loc ferit de primejdii. Când îşi roti ochii pe ţărm văzu printre stînci un fel de peşteră, din care se strecura o trîmbă înaltă de fum.

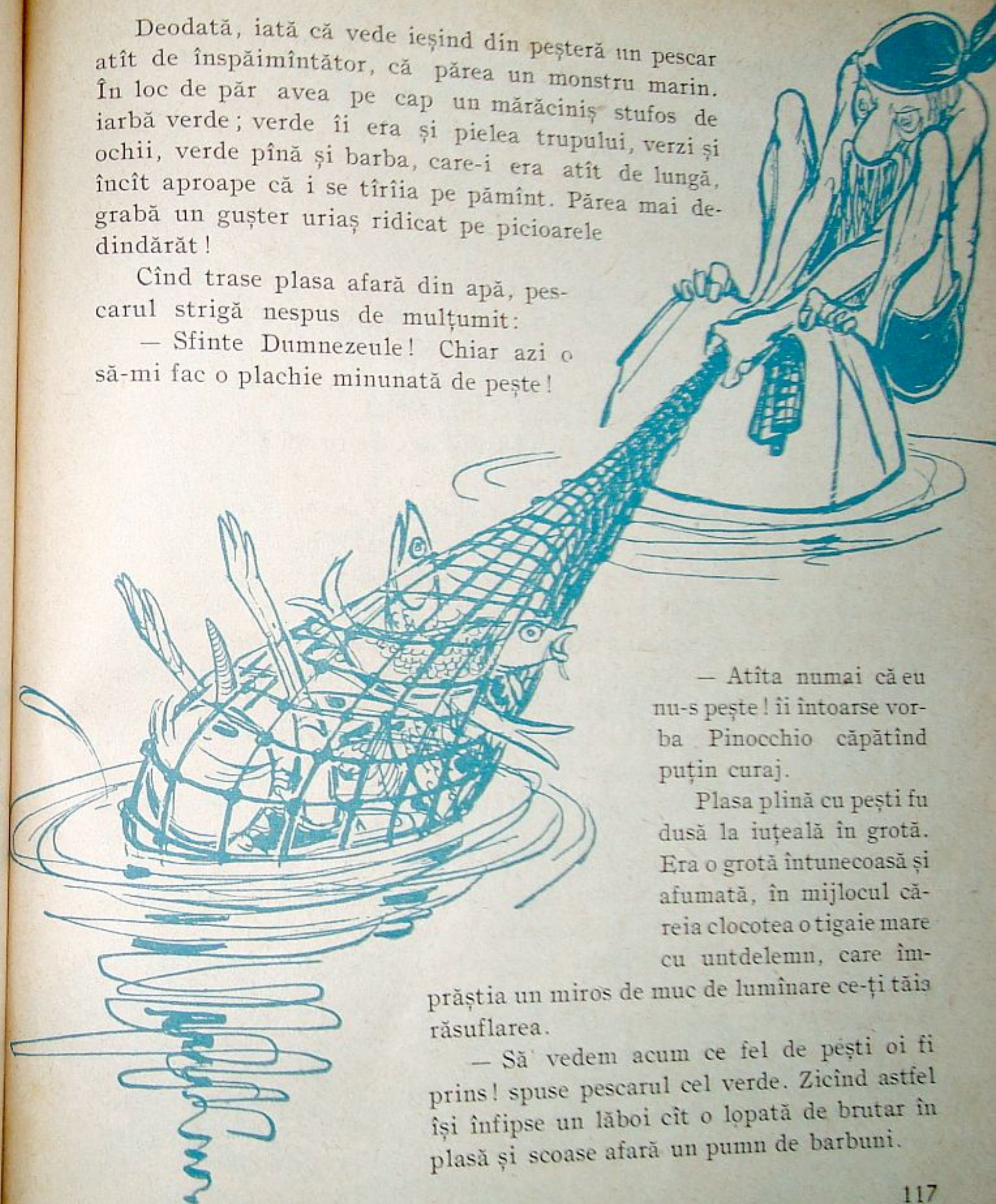
„Acolo în peşteră, îşi spuse el îndată, este fără doar şi poate un foc aprins. Cu atît mai bine! Am să merg să mă usuc şi să mă încălzesc. Ş-apoi?... Apoi, fie ce-o fi!”

Luînd această hotărîre se apropie de stînci. Însă cînd fu gata să se caţăre, simţi sub apă ceva care sălta, sălta, sălta, şi-l purta prin aer. Se gîndi repede să fugă, dar acum era prea tîrziu! Spre uimirea sa, se pomeni înhăţat într-o plasă mare, în mijlocul unei forfote de peşti de toate soiurile şi mărimile, care dădeau din coadă şi se zbăteau ca tot atîtea inimi cuprinse de deznădejde!

Deodată, iată că vede ieşind din peşteră un pescar atît de înspăimîntător, că părea un monstru marin. În loc de păr avea pe cap un mărăciniş stufos de iarbă verde; verde îi era şi pielea trupului, verzi şi ochii, verde pînă şi barba, care-i era atît de lungă, încît aproape că i se tîrîia pe pămînt. Părea mai degrabă un guşter uriaş ridicat pe picioarele dindărăt!

Cînd trase plasa afară din apă, pescarul strigă nespus de mulţumit:

— Sfinte Dumnezeule! Chiar azi o să-mi fac o plachie minunată de peşte!

— Atîta numai că eu nu-s peşte! îi întoarse vorba Pinocchio căpătînd puţin curaj.

Plasa plină cu peşti fu dusă la iuţeală în grotă. Era o grotă întunecoasă şi afumată, în mijlocul căreia clocotea o tigaie mare cu untdelemn, care îm-

prăstia un miros de muc de luminare ce-ţi tăia răsufllarea.

— Să vedem acum ce fel de peşti oi fi prins! spuse pescarul cel verde. Zicînd astfel îşi înfipse un lăboi cît o lopată de brutar în plasă şi scoase afară un pumn de barbuni.

— Buni mai sînt și barbunii ăștia! spuse uitîndu-se la ei și mirosindu-i cu poftă. Și după ce-i mirosi, îi azvîrli într-o găleată fără apă.

Pe urmă făcu de mai multe ori la fel. În cele din urmă scoase afară toți peștii și, simțind cum îi lasă gura apă, mormăi:

— Ce buni bacaliari!...

— Grozavi chefalii ăștia!...

— Minunați calcani!...

— Gustoși crabi!...

— Nemaipomenite sînt și sardeluțele astea!...

Așa cum vă puteți închipui, bacaliarii, chefalii, calcanii, sardeluțele și crabii nimeriră unii peste alții în găleată ca să fie de urît barbunilor.

Ultimul care rămăsese în plasă era Pinocchio.

După ce îl scoase afară, pescarul își zgîi de uimire ochii lui cei verzi și strigă aproape năuc:

— Ce soi de pește să mai fie și ăsta? Un astfel de pește nu-mi amintesc să fi mîncat niciodată!

Și prinse să se uite la el cu multă luare-aminte, iar după ce-l privi bine, bine, din toate părțile, spuse:

— Aha, acum am priceput: trebuie să fie vreun rac de mare.

Pinocchio se simți grozav de umilit, cînd auzi că-i luat drept rac de mare. Astfel că spuse îndată cu minie în glas:

— Ce rac, ce ne-rac! Ia te uită cum se mai poartă cu mine! Dacă nu te superi matală, eu sînt o păpușă!

— O păpușă? răspunse pescarul. Drept să spun, un pește-păpușă e pentru mine un soi nou de pește! E și mai bine așa! Am să te mănînc mai cu poftă.

— Să mă mănînci? Dar nu vrei să pricepi că nu sînt pește? Sau nu auzi că vorbesc și judec ca și dumneata?

— Foarte adevărat — adăugă pescarul — și fiindcă văd că ești un pește de soi, care vorbești și gîndești la fel ca și mine, vreau să-ți dau și eu cinstea ce ți se cuvine.

— Și în ce-ar consta această cinste?

— În semn de prietenie și de stimă deosebită, iată, am să las la alegerea ta cum să te gătesc. Dorești să fii prăjit în tigaie, ori mai bine vrei să fii copt într-o oală de pămînt, cu sos de pătlăgele roșii?

— Ca să spun drept — răspunse Pinocchio — dacă trebuie să aleg, grozav aş mai vrea să fiu lăsat în pace, să mă-ntorc acasă.

— Glumeşti! Crezi oare că vreau să scap prilejul să gust un peşte aşa de ales? Nu se întâmplă în fiecare zi să pescuieşti un peşte-păpuşă în apele astea. Las'pe mine: am să te prăjesc în tigaie, laolaltă cu ceilalţi peşti şi ai să fii tare mulţumit. Să fii fript împreună cu alţii, e totdeauna o mare mîngîiere.

Auzind una ca asta, bietul Pinocchio începu să plîngă, să ţipe, să se roage şi-n timp ce plîngea, spunea: „Cît de bine ar fi fost să mă fi dus la şcoală!... M-am luat după colegi şi acum am păţit-o!... Hî!... Hî!... Hî!...”

Şi fiindcă se zbătea ca un ţipar şi făcea eforturi de necrezut să scape din ghearele pescarului verde, acesta luă o bucată de papură şi, după ce-l legă de mâini şi de picioare ca pe un salam, îl azvîrli în fundul găleţii, laolaltă cu peştii. Pe urmă, după ce scoase o copăiţă plină cu făină, tăvăli prin făină toţi peştii şi, pe măsură ce-i tăvălea, îi arunca în tigaie să-i prăjească.

Primii care se zbătură în uleiul fierbinte fură bieţii bacaliari, apoi picară crabii. Pe urmă veni rîndul chefalilor, după care urmară calcanii şi sardeluţele şi, în sfîrşit, veni şi rîndul lui Pinocchio. Văzînd moartea cu ochii (şi ce cumplită moarte!) fu cuprins de un asemenea tremurici şi de atîta spaimă că nu mai avu nici glas şi nici putere să mai ceară îndurare.

Sărmanul băiat se ruga acum numai din priviri! Dar pescarul cel verde, fără să-l bage în seamă, îl tăvăli de cinci, şase ori în făină, şi-l umplu atît de bine din cap pînă-n picioare, de parcă bietul de el ar fi fost o păpuşă de ipsos.

În cele din urmă îl apucă de cap şi...

CAPITOLUL XXIX

Pinocchio se întoarce acasă la Zână, care-i făgăduiește că de-a doua zi nu va mai fi prichindel de lemn, ci băiețel. Mare ospăț cu cafea cu lapte pentru sărbătorirea acestui mare eveniment

În timp ce pescarul se pregătea să-l arunce pe Pinocchio în tigaie, intra în peșteră un câine mare, ademenit de mirosul puternic și ispititor al prăjelniței.

— Marș afară, javră! îi strigă pescarul amenințându-l și ținând mereu în mână prichindelul dat prin făină.

Dar bietului câine îi era o foame de lup. Mîrîia într-una și dădea din coadă, de parcă ar fi spus:

„Dă-mi măcar o fărîmă de pește fript și te las în pace!!...”

— Marș de-aici, îți spun! îi repetă pescarul și vru să-i tragă una cu piciorul.

Atunci câinele — căruia cînd îi era foame cu adevărat nu se lăsa „călcăt pe coadă” — se repezi rînjind și-și arată colții grozavi.

În clipa aceea se desluși în peșteră un glăscior stins, stins, care spunea:

— Alidor, scapă-mă! Dacă nu mă scapi... m-am fript!...

Cîinele recunoscuse repede glasul lui Pinocchio și-și dădu seama, cu multă uimire, că glăsciorul ieșise din legăturica aceea înfăinată pe care-o ținea pescarul în mână.

Atunci ce credeți că făcu? Dintr-o săritură grozavă fu lîngă pescar, înhăță legăturica înfăinată și, ținînd-o ușurel între dinți, o zbughi la repezeală afară din peșteră, iute ca fulgerul!

Pescarul, infuriat peste măsură, fiindcă vedea că-i scapă din mîini un pește pe care l-ar fi mîncat bucuros, se repezi după câine; dar după cîțiva pași i se puse în gît un nod de tuse și trebui să se întoarcă îndărăt.

Îndată ce ajunse pe drumeagul ce ducea spre sat, Alidor se opri și-l așeză jos, ușurel, pe prietenul său Pinocchio.

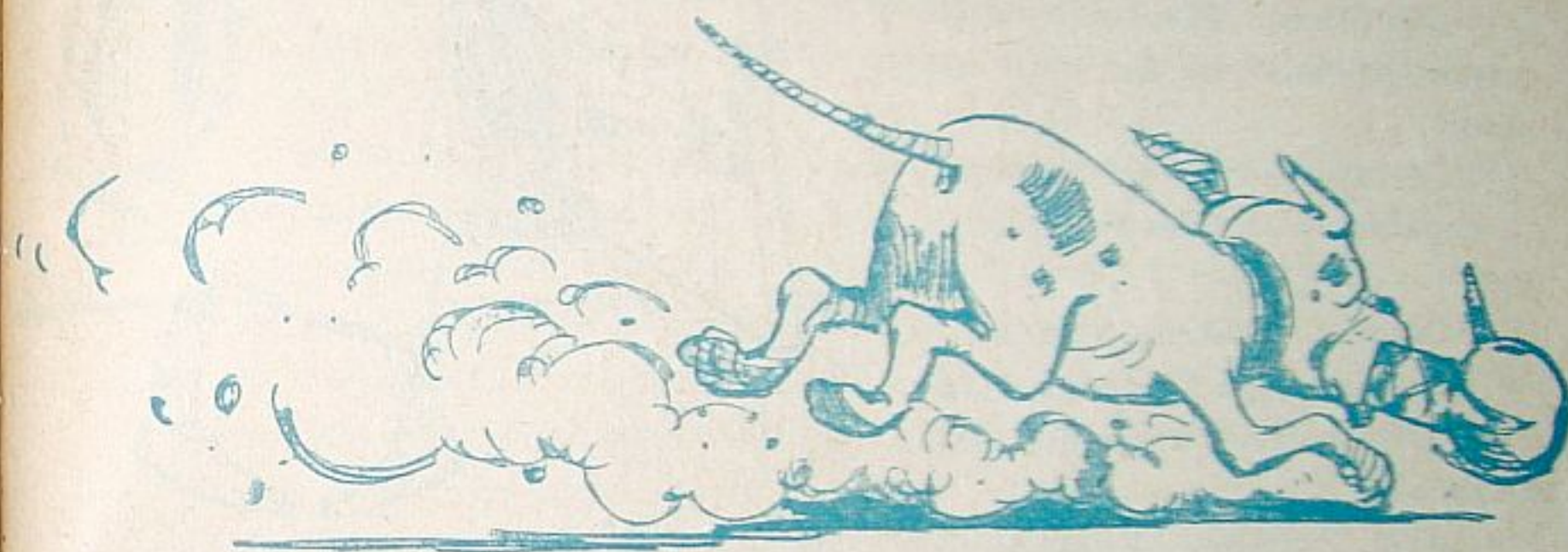
— Cum aș putea să-ți mulțumesc! spuse prichindelul.

— Nu-i nevoie! răspunse câinele. Tu m-ai scăpat pe mine, iar eu, la rîndul meu, mi-am plătit o datorie: pe lumea asta trebuie să ne ajutăm unii pe alții.

— Dar cum de-ai nimerit tocmai în peșteră?

— Mă lungisem aici pe țărm, mai mult mort decît viu, cînd, deodată, vîntul îmi aduse de departe un miros bun de prăjelniță. Mirosul îmi stîrni o poftă grozavă de mîncare și atunci m-am luat după miros. Dacă ajungeam un minut mai tîrziu!...

— Nu-mi mai spune! urlă Pinocchio, care încă tremura vargă. Nu-mi mai aduce aminte! Dacă ajungeai un minut mai tîrziu, acum eram fript de-a binelea, mîncat și chiar mistuit. Brrr!... mă apucă frigurile, numai ce mă gîndesc!...

Alidor rîse cu poftă și întinse laba dreaptă spre Pinocchio. Acesta i-o strînse tare, tare, în semn de mare prietenie, apoi cei doi se despărțiră.

Alidor o porni înapoi către casă. Pinocchio, rămas singur, se îndreptă spre o colibă din apropiere și întrebă pe-un bătrînel care stătea în prag și se încălzea la soare:

— Spune-mi, om bun, n-ai aflat cumva ce s-a făcut un biet băiat lovit la cap și care se numea Eugen?...

— Băiatul a fost adus în coliba asta de niște pescari și acum...

— Acum o fi mort! îi luă vorba Pinocchio adînc îndurerat.

— Nu! Trăiește și s-a întors acasă la el.

— Adevărat, adevărat? strigă prichindelul sărind în sus de bucurie. Deci lovitura n-a fost prea gravă?...

— Putea să fie însă foarte gravă și chiar mortală! răspunse bătrînelul. I-au tras în cap cu o carte groasă legată în mucava.

— Și cine i-a tras?

— Un coleg de școală: un oarecare Pinocchio.

— Și cine-i Pinocchio asta? întrebă prichindelul făcînd pe nîznaiul.

— Se spune că e un zvăpăiat, un vagabond, un adevărat pierde-vară.

— Minciuni! Numai minciuni!

— Îl cunoști pe Pinocchio asta?

— Din vedere! răspunse prichindelul.

— Și tu ce părere ai despre el? îl iscodi bătrînelul.

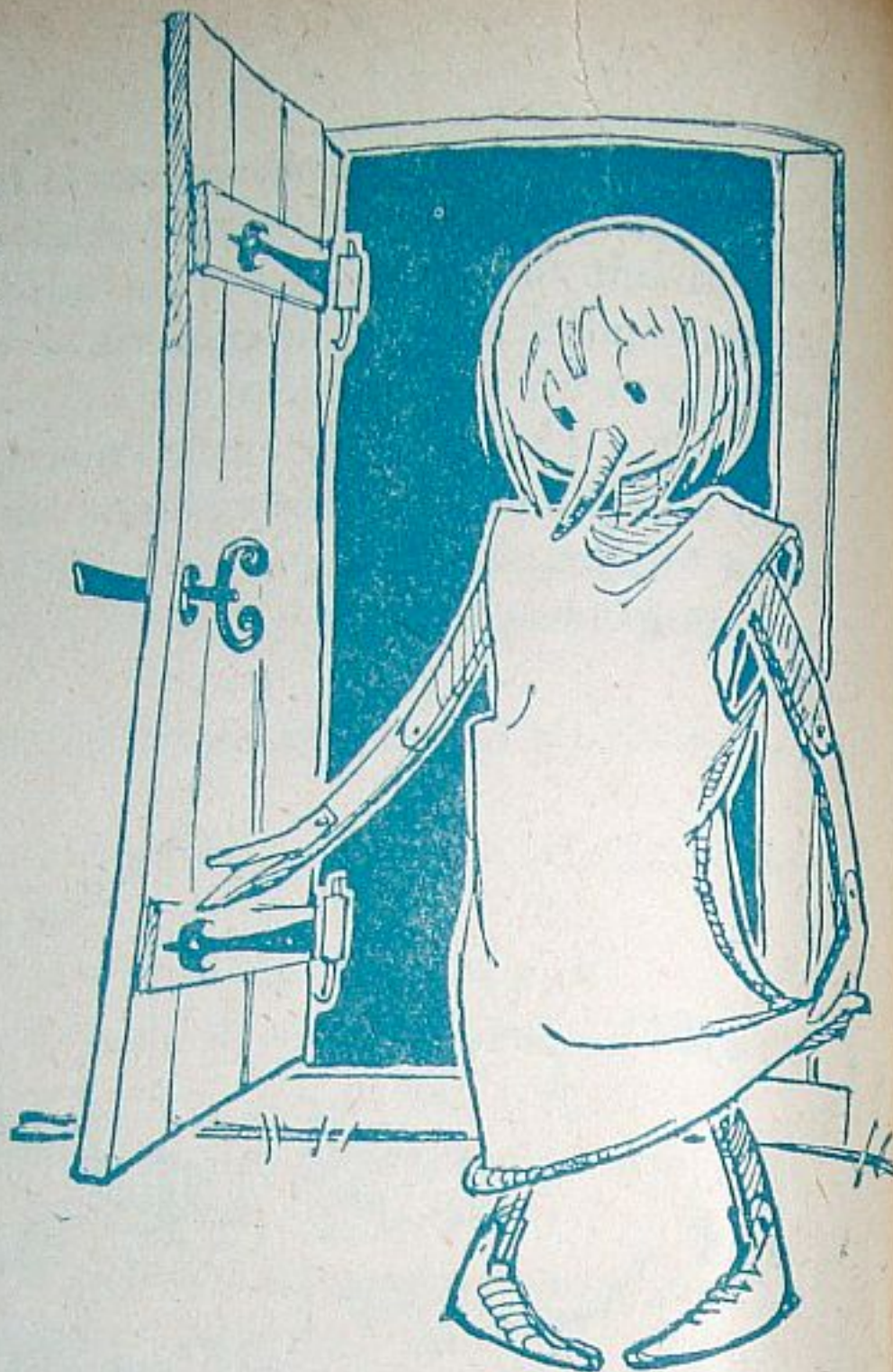
— Mie mi se pare un băiat foarte bun, plin de dorința de a învăța, ascultător, care-și iubește tatăl și familia...

În timp ce Pinocchio îndruga fără să clipească toate brașoavele astea, își atinse nasul și îndată își dădu seama că acesta îi crescuse cu mai mult de o palmă. Atunci începu să strige grozav de înspăimîntat:

— Nu crede, om bun, toate cîte ți-am spus, fiindcă-l cunosc prea bine pe Pinocchio și pot să te încredințez că, într-adevăr, e un zvăpăiat, o haimana și un deșuchet, care în loc să meargă la școală, se duce cu colegii să-și facă de cap!

Abia rosti aceste vorbe, că nasul i se și scurtă și reveni îndată la mărimea lui obișnuită, așa cum fusese și mai înainte!...

— Dar de ce ești în halul asta de alb? vru să știe deodată bătrînelul.

— Am să-ți spun... M-am frecat, fără să bag de seamă, de un zid proaspăt văruiat, răspunse prichindelul rușinîndu-se să-i mărturisească apoi în tîgaie.

— Dar cu haina ta, cu pantofiorii și cu tichiuța, ce-ai făcut?

— Mi-au ieșit hoții în cale și m-au despuiat. Spune-mi, bunule bătrîn, n-ai din întîmplare niscăi îmbrăcăminte, măcar atîta cît să pot să mă întorc acasă?

— Băiatul meu! De-ale îmbrăcămînții n-am decît un săculeț în care țin hamei. Dacă vrei poți să-l iei, iată-l acolo.

Pinocchio n-așteptă să fie rugat de două ori: luă îndată săculețul, care era gol, și-i făcu, cu foarfecele, o scobitură în fund și două găuri în părți. Apoi și-l virî pe el întocmai ca pe o cămașă și, astfel îmbrăcat, o porni la drum spre sat.

Pe cînd mergea, nu se simțea de loc în apele sale: într-adevăr, făcea cînd un pas înainte, cînd unul îndărăt și-n timpul asta se gîndea:

„Cum să mă arăt așa bunei mele Zîne? Ce-o să zică vîzîndu-mă... O să-mi mai ierte și pozna asta? Pun rămășag că nu mi-o mai iartă!... Ah! nu mi-o iartă, de bună seamă!... Și așa îmi trebuie, fiindcă sînt un neastîmpărat, care fîgăduiesc mereu să mă îndrept, dar nu-mi țin niciodată făgăduiala!...”

Cînd ajunse în sat, se-nnoptase de-a binelea. Era o vreme urîță, iar ploaia cădea cu găleata. Pinocchio se duse întins acasă la Zîna, hotărît să bată la poartă ca să i se deschidă.

Totuși cînd ajunse acolo, simți că-l părăsește curajul. În loc să împingă ușa, o rupse la fugă și se depărtă vreo douăzeci de pași. Se apropie a doua oară de ușă, dar tot nu se hotărî încă. Se apropie a treia oară, și nimic. A patra oară luă în mînă tremurînd ciocănelul de fier de la ușă și bătut ușurel.

Așteptă el cît așteptă și, în sfîrșit, după o jumătate de ceas, se deschise o fereastră de la ultimul etaj (casa avea patru etaje) și Pinocchio văzu atunci arătîndu-se un melc mare care purta o lumînă aprinsă pe cap și care întrebă:

— Cine-i acolo la ora asta?

— Zîna e acasă? întrebă prichindelul.

— Zîna doarme și nu vrea să fie trezită. Dar tu cine ești?

— Eu sînt!
 — Care „eu“?
 — Pinocchio.
 — Care Pinocchio?
 — Prichindelul, cel
 care locuiește în casă
 împreună cu Zîna.

— Aha! Am înțeles!
 spuse Melcul. Așteap-
 tă-mă aici că mă dau
 jos îndată și-ți deschid
 repede.

— Grăbește-te, te
 rog, fiindcă mor de frig.

— Băiatul meu,
 după cum vezi, eu sînt

doar un Melc, iar melcii nu se grăbesc niciodată.

Trecu un ceas, trecură două, și ușa tot nu se mai deschidea. În schimb, Pinocchio, care dîrdîia de frig, de frică și de umezeala ce-l răzbise pînă la os, își luă inima în dinți și bătu a doua oară, dar bătu ceva mai tare.

La a doua bătaie se deschise o fereastră la etajul de dedesubt și Melcul se arătă din nou.

— Melculețule frumos — strigă Pinocchio, din uliță — de două cea-
 suri te tot aștept! Și două ore în bezna asta sînt mai lungi ca doi ani.
 Grăbește-te, hai, fie-ți milă!...

— Copilul meu — îi răspunse de la fereastră mica făptură, tacti-
 coasă și nepăsătoare — copilul meu, după cum vezi, eu sînt doar un melc,
 iar melcii nu se grăbesc niciodată.

Și fereastra se închise la loc.

Peste puțin timp sună de miezul nopții. Apoi ora unu, pe urmă două
 după miezul nopții, dar ușa tot închisă era.

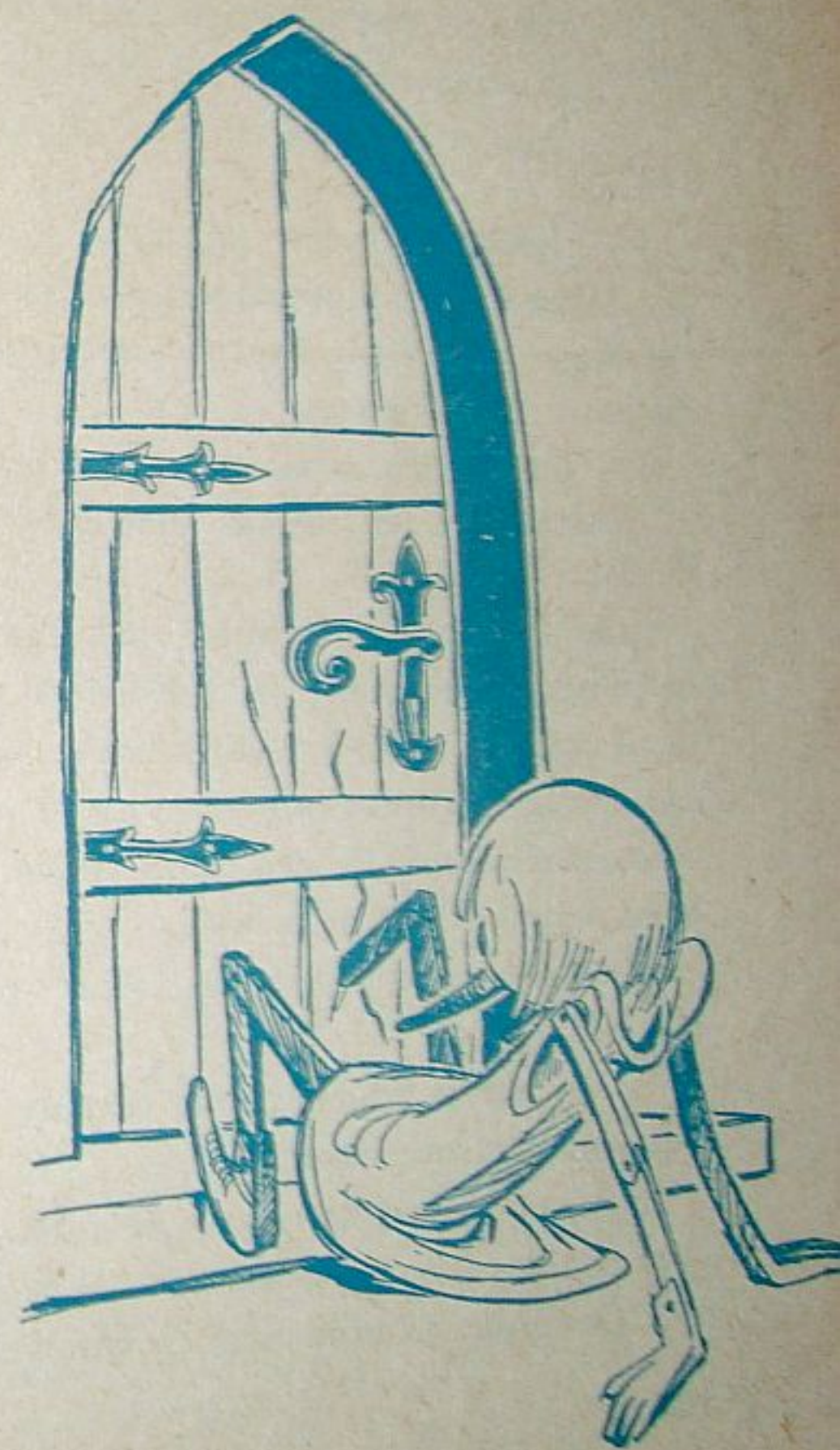
Atunci Pinocchio, pierzîndu-și răbdarea, apucă furios ciocănelul de
 la ușa și vru să tragă o lovitură grozavă, să se zguduie toată casa. Dar
 ciocănelul de fier se prefăcu dintr-o dată în țipar și strecurîndu-i-se
 din mîină, pieri în băltoaca din mijlocul străzii!...

— Aha! Așa, care va să zică? strigă Pinocchio din ce în ce mai
 orbit de furie. Dacă ciocănelul mi-a dispărut așa, am să bat cu
 picioarele.

Și dîndu-se puțin îndă-
 răt, se repezi și trase una
 zdravănă cu piciorul în ușa.
 Lovitura fu atît de puter-
 nică, încît piciorul i se în-
 fipse în lemn pînă la ju-
 mătate. Iar cînd Pinocchio
 încercă să și-l tragă afară,
 toată truda-i fu zadarnică:
 piciorul îi rămăsese înfipt
 înăuntru, ca un cui bătut!

Închipuiți-vi-l numai pe
 bietul Pinocchio! Trebui
 să-și petreacă tot restul
 nopții cu un picior pe pă-
 mînt și cu celălalt spînzur-
 rat în aer.

În zorii zilei, poarta se
 deschise, în sfîrșit! Bunului
 Melc îi trebuiseră nouă ore
 ca să coboare de la etajul
 patru pînă la intrarea din-
 spre stradă. Nu strică să vă
 mai spun că era și learcă
 de nădușeală!

— Ce faci cu piciorul ăsta înfipt în ușă? îl întrebă el, rîzînd, pe prichindelul de lemn.

— Mi s-a întîmplat ceva neplăcut. Uită-te puțin, Melculeț frumos, și vezi dacă poți să mă scapi din chinul ăsta.

— Băiatul meu, aici e neapărată nevoie de un tîmplar și eu n-am făcut niciodată pe tîmplarul.

— Roag-o pe Zîna din partea mea!...

— Zîna doarme și nu vrea să fie trezită...

— Dar ce vrei să fac eu țintuit toată ziua în ușa asta?

— Distrează-te numărînd furnicile care trec pe drum.

— Adu-mi cel puțin ceva de mîncare, căci mă simt lihnit de foame!

— Îndată! răspunse Melcul.

După trei ore și jumătate, Pinocchio îl văzu întorcîndu-se cu un taler de argint așezat frumușel pe creștet. În taler era pîine, un pui rumenit și patru caise coapte.

— Iată mîncarea pe care ți-o trimite Zîna, spuse Melcul.

Văzînd mana aceea cerească, prichindelului îi mai veni inima la loc.

Dar care nu-i fu mirarea cînd, încercînd să le guste, băgă de seamă că pîinea era de cretă, puiul de carton și cele patru caise de ipsos colorat, ca și cum ar fi fost adevărate! Vru să plîngă, îi venea să-și smulgă părul, vru să arunce talerul cu tot ce se găsea înăuntru, dar, fie din pricina amărăciunii, fie din cauza sfîrșelii de la stomac, fapt e că pînă la urmă leșină, lihnit de foame.

Cînd își reveni, se trezi întins pe-un divan, iar Zîna se afla în preajma lui.

— Te iert și de data asta, îi spuse Zîna — dar vai de tine dacă mai faci altă dată așa ceva!...

Pinocchio făgădui și chiar se jură, că de aci înainte o să învețe și o să se poarte cît se poate de bine. Și își ținu cuvîntul dat, tot restul anului. De fapt, la examenul de sfîrșit de an avu cîntea să fie cel mai

destoinic băiat din toată școala. Purtările sale fură apreciate așa de bine și de mulțumitor, încît Zîna, tare fericită, îi spuse:

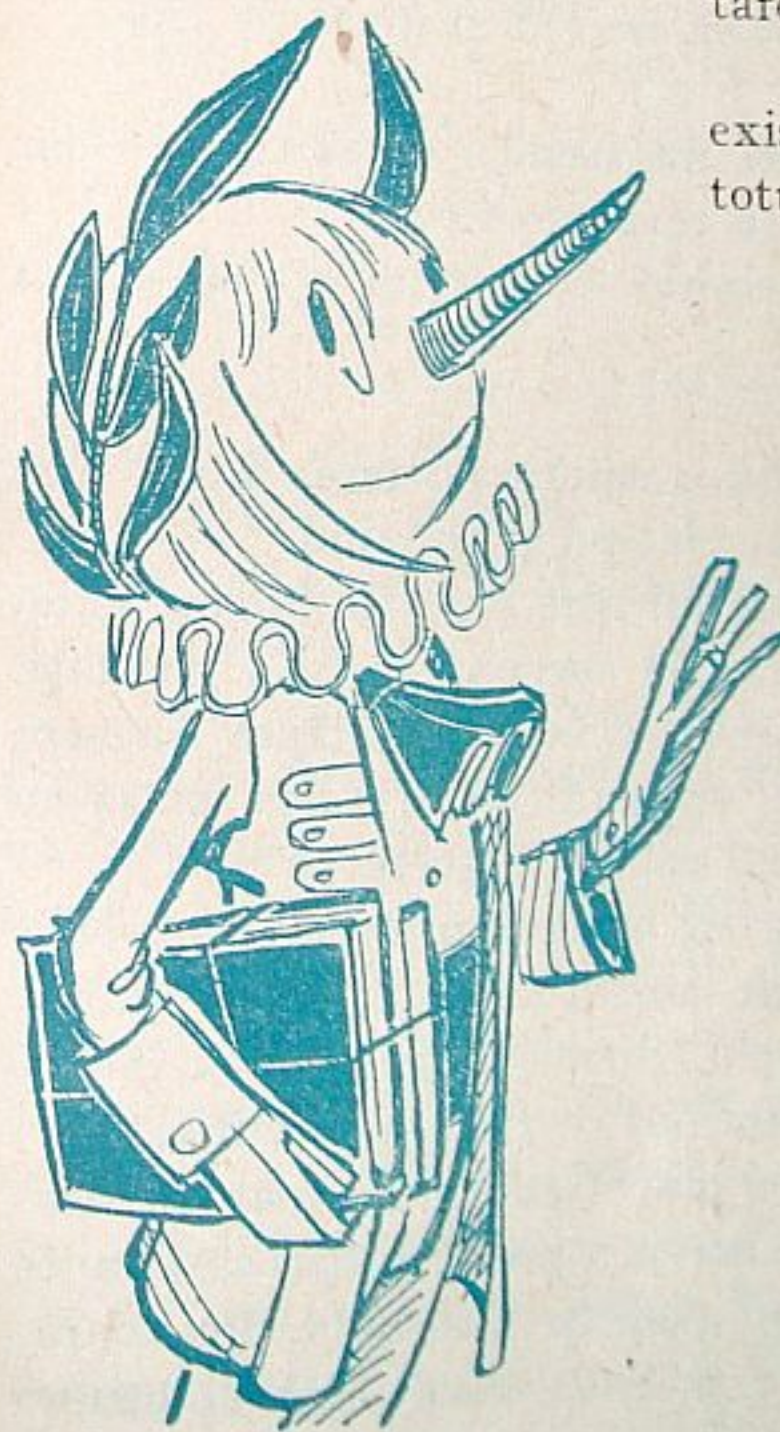
— Mîine, în sfîrșit, dorința ta se va împlini!

— Adică?

— De mîine-ncolo n-o să mai fii un prichindel de lemn, ci o să devii un băiat ca toți băieții.

Cine n-a văzut bucuria lui Pinocchio la auzul acestei vești atît de mult dorite, n-o să și-o poată închipui lesne. Toți prietenii și colegii săi de școală urmau să fie poștiți a doua zi la o petrecere mare în locuința Zînei, spre a sărbători împreună marele eveniment. Zîna pregăti chiar și două sute de cafele cu lapte și patru sute de pituști, unse cu unt și pe o parte și pe alta. Și ziua mult așteptată se vestea tare frumoasă și tare veselă, dar...

Din nefericire, în viața prichindeilor există întodeauna cîte un „dar”, care strică totul.

CAPITOLUL XXX

În loc să se prefacă în băiat, Pinocchio fuge într-ascuns cu prietenul său Fitilaș în „Țara Distracțiilor”

Cum era și firească, Pinocchio îi ceru voie Zînei să se ducă prin oraș, să facă invitațiile. Zîna îi spuse:

— Du-te să-ți poștești colegii la ospățul de mîine. Numai vezi, nu uita să te întorci pînă nu înnoptează. Ai înțeles?

— Într-o oră mă și întorc, îți făgăduiesc! răspunse Pinocchio.

— Bagă de seamă, Pinocchio! Copiii se grăbesc totdeauna cu făgăduielile. De cele mai multe ori însă se țin tare greu de cuvînt!

— Dar eu nu sînt ca alții. Eu... cînd spun una, mă și țin de cuvînt!

— Vom vedea. Dacă n-o să ascuți, o să fie vai și amar de tine.

— Pentru ce?

— Pentru că, totdeauna, copiilor care nu ascultă de sfaturile celor mai înțelepți decît ei, li se întîmplă cîte ceva neplăcut.

— M-am convins de asta! spuse Pinocchio. Dar acum n-o să se mai întîmple.

— Vom vedea noi dacă spui adevărat.

Fără să mai adauge ceva, prichindelul o salută pe buna Zînă, care pentru el era ca și o mamă și ieși pe ușă, cîntînd și țopăind.

În mai puțin de un ceas, toți prietenii lui fură poștiți. Unii primiră repede și din toată inima; alții se lăsară la început puținel rugați. Cînd aflară însă că pituștile de înmuiat în cafeaua cu lapte fuseseră unse cu unt și pe o parte și pe cealaltă, spuseră în cele din urmă cu toții: „O să venim și noi, numai și numai ca să-ți facem pe plac”.

Acu' trebuie să știți că Pinocchio avea printre prietenii și colegii săi de școală un prieten la care ținea și pe care îl iubea cel mai mult și pe care-l chema Romeo. Dar toți îi spuneau „Fitilaș”, din pricina înfățișării sale firave, uscățive și prizărite, întocmai ca fitilașul unui felinar.

Fitilaș era copilul cel mai zvînturatic și mai ștrengar din toată școala. Totuși, Pinocchio îl iubea tare mult. De aceea o porni grăbit să-l caute acasă la el, ca să-l invite la ospăț, dar nu-l găsi. Se întoarse a doua oară, dar pe Fitilaș tot nu-l găsi. Se întoarse a treia oară, dar și atunci făcu drumul degeaba.

De unde să-l scoată? Îl căută în sus, îl căută în jos și-n cele din urmă îl găsi tupilat sub tinda casei unor țărani.

— Ce faci aici? îl întrebă Pinocchio, apropiindu-se de el.

— Aștept miezul nopții ca s-o șterg...

— Unde vrei să te duci?

— Departe, departe, departe!

— Și eu care te-am căutat acasă de trei ori!...

— Ce voiai de la mine?

— N-ai aflat marele eveniment? Nu știi ce noroc a dat peste mine?

— Care?

— De mîine n-o să mai fiu un prichindel de lemn, ci o să mă prefac în băiat așa ca tine și ca toți ceilalți.

— Să-ți fie de bine!

— Mîine, deci, te aștept la masă, acasă la mine.

— Dar îți spun că plec la noapte.

— La ce oră?

— La miezul nopții.

— Și unde te duci?

— Mă duc să locuiesc într-o țară... care e cea mai frumoasă de pe pămînt: un adevărat rai!

— Și cum se numește?

— Se numește „Țara Distracțiilor”. De ce nu vii și tu?

— Eu? Nu zău!

— N-ai dreptate, Pinocchio. Crede-mă că dacă nu vii o să-ți pară rău. Unde vrei să găsești o țară mai potrivită pentru noi, copiii? Acolo nu sînt școli. Acolo nu sînt profesori. Acolo nu sînt cărți. În țara aceea binecuvîntată nici nu se învață. De pildă, joia, școlile nu sînt deschise. Fiecare săptămîină e alcătuită din șase joi și dintr-o duminică. Închipuie-ți că vacanțele mari încep la întîi ianuarie și sfîrșesc în ultima zi din decembrie. Iată o țară care într-adevăr îmi place! Iată cum ar trebui să fie toate țările civilizate!...

— Dar cum trec zilele în „Țara Distracțiilor”?

— Trec numai în jocuri și distracții, de dimineată și pînă seara. Seara se merge la culcare, iar a doua zi dimineată, totul începe de la capăt. Cum ți se pare?

— Hîm!... spuse Pinocchio și dădu ușor din cap, de parc-ar fi vrut să spună: „E o viață pe care, bucuros, aș duce-o și eu!”

— Vrei prin urmare să mergi cu mine? Da sau ba? Hotărăște-te.

— Nu, nu, nu și iar nu. I-am făgăduit bunei mele Zîne, să mă fac băiat de treabă și vreau să-mi țin făgăduiala. Și fiindcă văd că soarele stă să apună, te las și mă duc. Prin urmare, la revedere și drum bun.

— Unde te duci atît de grăbit?

— Acasă. Buna mea Zînă vrea să mă întorc pînă nu se întuneacă.

— Mai așteaptă două minute.

— Se face prea tîrziu.

— Numai două minute.

— Și dacă pe urmă mă ceartă Zîna și o să strige la mine?

— Las-o să strige. O să strige bine, bine și o să-i treacă, spuse tică-

losul de Fitilaș.

— Și cum faci? Pleci singur ori întovărășit?

— Singur? Sîntem mai mult de o sută de copii.

— Și o să mergeți pe jos?

— La miezul nopții trece pe aici rădvanul care o să ne ia și o să ne ducă pînă dincolo de hotarele țării aceleia minunate.

— Ce n-aș da să fie acum miezul nopții!...

— De ce?

— Ca să văd și eu cum plecați împreună.

— Rămîi aici încă puțin și ai să ne vezi.

— Nu, nu! Vreau să mă întorc acasă.

— Mai așteaptă două minute.

— Am întîrziat și așa prea mult. Zîna o fi îngrijorată din pricina mea.

— Biata Zînă! Îi e frică să nu te mănînce lîliecii?

— Și prin urmare — adăugă Pinocchio — ești sigur, într-adevăr, că în țara aceea nu sînt de loc școli?

— Nici urmă.

— Și nici măcar profesori?

— Nici măcar unul.

— Și nu te silește nimeni să înveți?

— Aș, aș, aș!

— Ce țară minunată! spuse Pinocchio, simțind că-i lasă gura apă. Ce țară frumoasă! N-am fost acolo niciodată, dar mi-o închipui!...

— De ce nu vii și tu?

— Degeaba mă ispitești! I-am făgăduit bunei mele Zîne să mă fac băiat cuminte și nu vreau să-mi calc cuvîntul.

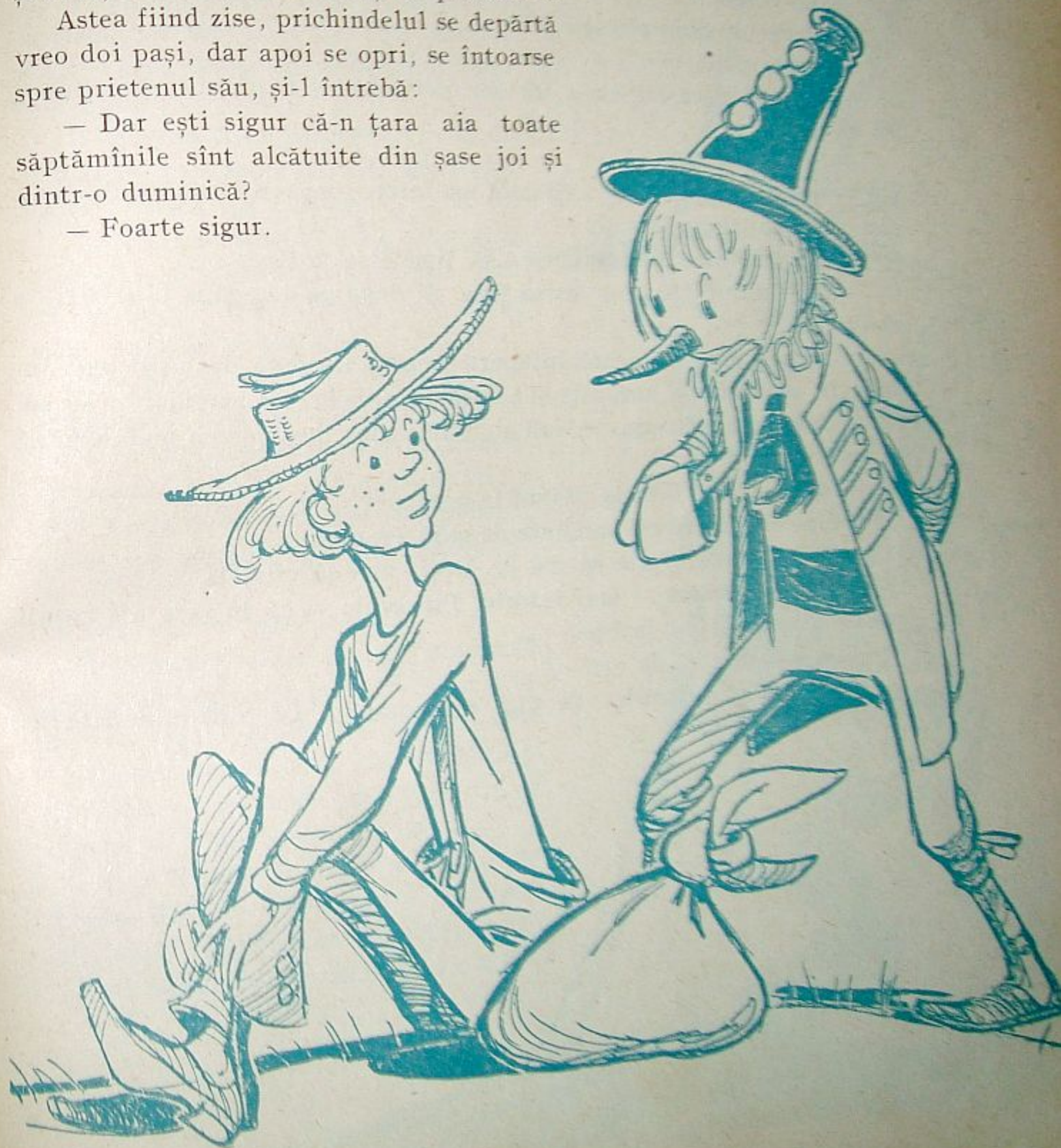
— Atunci, la revedere și salută din partea mea toate școlile gimnaziale!... Și chiar pe cele liceale, dacă le întîlnești pe drum.

— Adio, Fitilaș. Drum bun. Distrează-te și adu-ți aminte, cîteodată, și de prieteni...

Astea fiind zise, prichindelul se depărtă vreo doi pași, dar apoi se opri, se întoarse spre prietenul său, și-l întrebă:

— Dar ești sigur că-n țara aia toate săptămînile sînt alcătuite din șase joi și dintr-o duminică?

— Foarte sigur.

— Și știi bine că vacanțele încep la întâi ianuarie și se sfîrșesc în ultima zi a lui decembrie?

— Foarte bine chiar.

— Ce țară minunată! repetă Pinocchio scuipînd ea să-i mai treacă pofta. Apoi, făcîndu-și curaj, adăugă grăbit și cu hotărîre: Prin urmare, la revedere, de-adevăratalea, și drum bun.

— La revedere.

— Peste cît timp plecați?

— Peste două ore.

— Păcat! Dacă era cu o oră mai devreme aș fi putut, parcă, parcă, să vă aștept.

— Și Zîna?

— Și așa am întîrziat!... Și dacă mă întorc acasă cu o oră mai devreme sau o oră mai tîrziu, tot aia e!

— Bietul Pinocchio! Și dacă o să țipe Zîna la tine?

— Nu-i nimic! Am s-o las să țipe. Și după ce-o să țipe bine-bine, o să-i treacă.

În timpul ăsta se făcuse întuneric beznă. Deodată deslușiră mișcîndu-se în depărtare o luminiță și auziră un clinchet de zurgălăi și-un sunet de trompetă. Dar așa de slab și de înfundat, încît părea mai degrabă un zumzet de țîțari!

— Iată-l! strigă Fitilaș, sărind în picioare.

— Cine e? întrebă cu jumătate de gură Pinocchio.

— Rădvanul care vine să mă ia. Deci, vrei să vii? Da ori ba?

— Dar e adevărat — mai întrebă Pinocchio — că în țara aia copiii nu-s de loc nevoiți să învețe?

— De loc, de loc, de loc!

— Ce țară minunată!... Ce țară minunată!... Ce țară minunată!...

CAPITOLUL XXXI

După cinci luni de furtare netulburată, Pinocchio simte, spre marea sa uimire, că-l crește o prea frumoasă pereche de urechi măgărești și se preface în măgar

În sfîrșit, rădvanul sosi. Și sosi fără să facă cel mai mic zgomot, fiindcă roțile-i erau înfășurate strașnic în cîlți și-n cîrpe.

Îl trăgeau douăsprezece perechi de măgăruși, toți deopotrivă de mari, dar bălțați în felurite chipuri!

Unii erau cenușii, alții albi, alții pestriți cum e sarea cînd e amestecată cu piperul, alții tărcați, cu dungi mari, galbene și albăstrui.

Dar lucrul cel mai de seamă era următorul: cele douăsprezece perechi, sau cum am spune cei douăzeci și patru de măgăruși, în loc să fie potcoviți ca alte animale de tras sau de povară, aveau în picioare ghetuțe din piele de vițel alb!

Dar vizitiul rădvanului?

Închipuiți-vă un omuleț mai mult gras decît înalt, gingaș și îmbujorat ca un măr roșu și lucios, cu o guriță care ridea într-una și c-un glas subțirel și miorlăit ca al unei pisicuțe care se alintă pe lîngă o stăpînă bună.

Cînd îl vedeau, toți copiii prindeau îndată drag de dînsul și se întreceau, care mai de care, să se urce în rădvanul său, tare dornici să-i ducă în

minunata țară cunoscută prin hărțile geografice sub atrăgătorul nume de „Țara Distracțiilor”.

De fapt, rădvanul era de pe acum ticsit de copilași, între opt și doisprezece ani, claie peste grămadă, ca sardелеle. Stăteau ca vai de ei: tescuiți, aproape că nici nu mai puteau să răsufle. Totuși, niciunul nu zicea nici măcar „cîrc”, nimeni nu se văicărea. Mîngîierea de a ști că-n cîteva ceasuri au să poposească într-o țară unde nu vor mai întîlni nici cărți, nici școli, nici învățători îi făcea așa de fericiți și de răbdători, că nu mai simțeau nici un neajuns, nici o oboseală, nici foame, nici sete, nici somn!...

Îndată ce se opri rădvanul, omulețul se aplecă spre Fitilaș și, cu mii de strîmbături și cu mii de temenele, îl întrebă surîzînd:

— Spune-mi, bunul meu copil: vrei și tu să vii în țara aia minunată?

— Sigur că vreau!

— Îți atrag însă atenția că-n rădvan nu mai e nici un loc. După cum vezi, e plin tot!...

— Nu-i nimic! răspunse Fitilaș. Dacă nu-i nici un loc înăuntru, mă mulțumesc să stau și pe hulubele rădvanului.

Într-adevăr, dintr-un salt încălecă pe hulube.

— Și tu, iubitule?... vorbi omulețul aplecîndu-se foarte îndatoritor spre Pinocchio, ce te gîndești să faci? Vii cu noi, sau rămîi?...

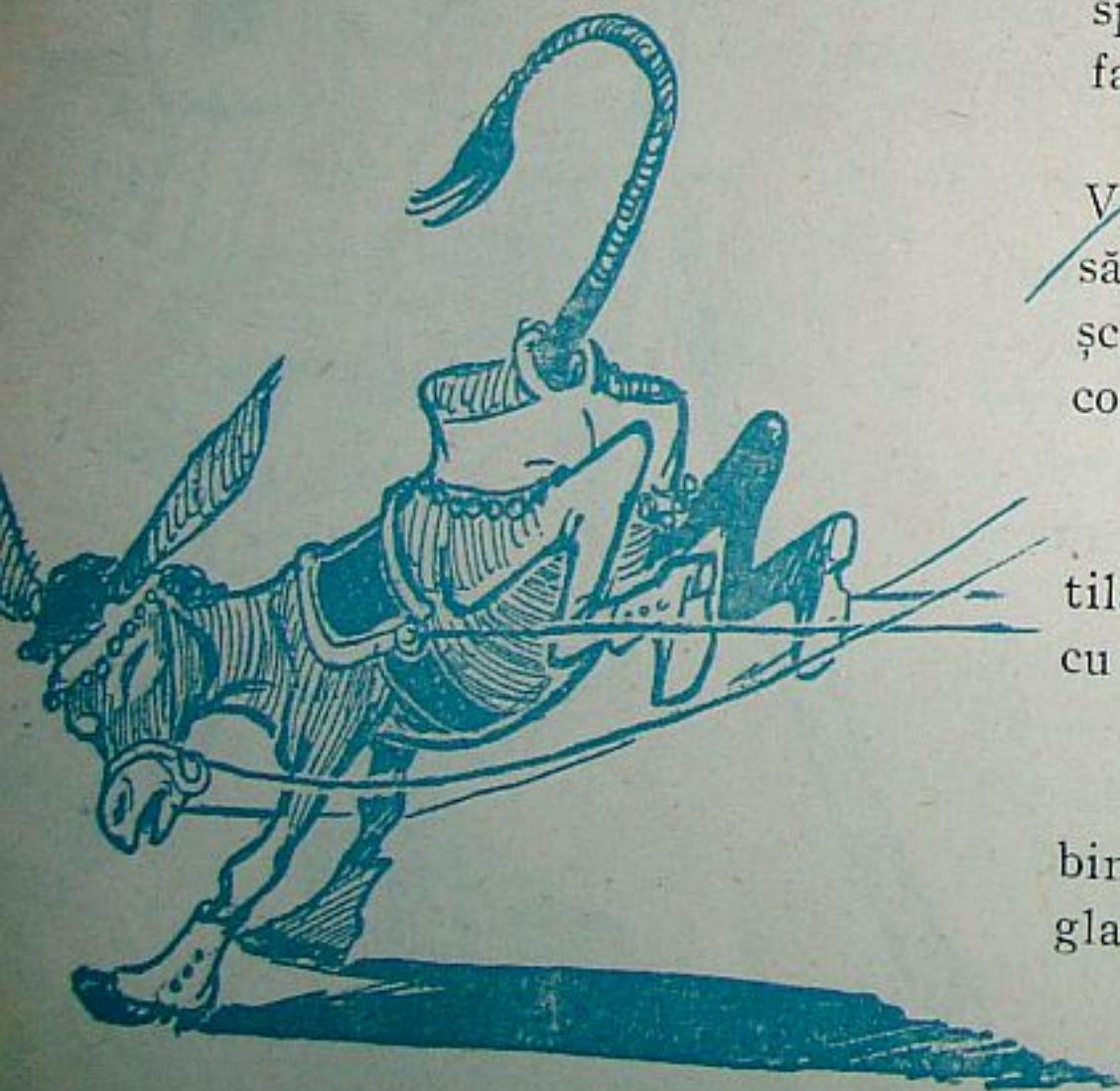
— Rămîn... răspunse Pinocchio. Vreau să mă întorc acasă. Vreau să învăț, vreau să se mîndrească școala cu mine, așa cum fac toți copiii de treabă.

— Să-ți fie de bine!

— Pinocchio! spuse atunci Fitilaș. Ascultă-mă pe mine: vino cu noi și să vezi ce bine o să fie!

— Nu, nu, nu!

— Hai cu noi și să vezi ce bine o să fie, strigară încă patru glasuri din rădvan.

— Vino cu noi și să vezi ce bine o să fie! urlară în cor toate cele o sută de glasuri din rădvan.

— Și dacă vii cu voi, ce-o să spună Zîna mea cea bună? spuse prichindelul care începuse să șovăie și să-și morfolească în gură mînecuța hainei.

— Nu-ți mai viri în cap atîtea bazaconii. Gîndește-te că mergem într-o țară unde sîntem stăpîni să facem tărăboi de dimineată pînă seara!

Pinocchio nu răspunse, dar suspină o dată. Apoi suspină încă o dată. Pe urmă mai suspină a treia oară și în sfîrșit spuse:

— Faceți-mi și mie puțin loc... Vreau să vii și eu!...

— Locurile sînt toate ocupate! răspunse omulețul. Totuși ca să-ți dovedesc cît de drag ne ești, pot să te las în locul meu, aici, pe capră...

— Și dumneata?

— Merg pe jos.

— Nu, într-adevăr: asta nu se poate. Mi-ar place mai mult să călăresc pe unul din măgărușii ăștia! strigă Pinocchio.

Zis și făcut! Se apropie de măgărușul din stînga, din prima pereche, și vru să-l încălece: dar dobitocul, întorcîndu-se cu spatele, îi arse o copită în burtă de-l azvîrli cu picioarele în sus.

Închipuiți-vă hohotul de rîs, nerușinat și deșucheat, al tuturor copiilor de față.

Numai omulețul nu rîse. Se apropie plin de bunătate de măgărușul năvălaș, și, prefăcîndu-se că vrea să-l sărute, îi smulse cu dinții jumătate din urechea dreaptă.

Atunci Pinocchio se ridică infuriat de jos și țîșni dintr-o săritură drept pe spinarea bietului animal. Săritura fu atît de măiastră, încît copiii încetară să mai rîdă și începură să strige: „Trăiască Pinocchio!” după care se porniră pe un ropot de aplauze ce nu se mai sfîrșeau.

Cînd deodată, pe neașteptate, măgărușul își ridică picioarele din dărăt, și, zvîcnind cu putere, îl azvîrli din nou pe bietul prichindel drept în mijlocul drumului, pe o grămadă de pietriș.

Atunci se porniră iarăși hohotele de râs. Dar omulețul, în loc să ridă, fu cuprins de-o asemenea milă pentru neastîmpăratul măgaruș, încît cu un sărut îi smulse și jumătate din urechea cealaltă.

Apoi îi spuse prichindelului:

— Încalecă acum din nou și nu-ți mai fie teamă. Măgarușul ăsta avea niscai gărgăuni în cap, însă i-am spus eu două vorbulițe la ureche și cred că l-am învățat minte.

Pinocchio încălecă și rădvanul se urni din loc. Dar în timp ce măgarușii goneau și rădvanul alerga prin bolovanii de pe șosea, prichindelului i se păru că aude un glas sfios și abia deslușit care-i spunea:

— Sărmane găgăuță! Ai vrut să faci iar de capul tău, dar o să te căiești!

Pinocchio se uită încoă și-n colo, puțin speriat, să vadă dincotro veniseră cele auzite, dar nu văzu pe nimeni: măgarușii alergau, rădvanul gonea, copiii dinăuntru dormeau duși, Fitilaș sforăia ca un purcel, iar omulețul de pe capră cînta încetișor, printre dinți:

„Toată lumea doarme noaptea,
Numai eu nu dorm de loc“...

După o jumătate de kilometru, Pinocchio auzi iarăși același glăs-cior care-i vorbea, tainic:

— Ține minte, prostănacule! Copiii care nu mai vor să învețe și dau cu piciorul cărților, școlii și profesorilor și se țin numai de jocuri și distracții, n-o sfîrșesc altfel decît tare rău!... Eu am simțit-o pe propria-mi piele și pot să ți-o spun! Are să vină o zi cînd ai să plîngi și tu precum plîng și eu azi... dar atunci o să fie prea tîrziu!...

La auzul acestor vorbe, rostite în șoaptă, prichindelul — speriat mai tare ca oricînd — sări de pe șa și-l apucă pe măgaruș de bot.

Închipuți-vă însă cum a rămas cînd băgă de seamă că măgarușul său plîngea... Și plîngea întocmai ca un copil!

— Hei, domnule omuleț — strigă atunci Pinocchio către stăpînul rădvanului — știți ce s-a întîmplat? Măgarușul ăsta plînge.

— Lasă-l să plîngă. O să rîdă el cînd s-o însura!

— Dar nu cumva l-ați învățat să și vorbească?

— Nu: a învățat el singur să-ndruge cîteva cuvinte, fiindcă a stat trei ani în tovărășia unor cîini dresați.

— Bietul animal!...

— Hai, hai — spuse omulețul — să nu ne pierdem vremea căscînd gura la un măgar care plînge. Încalecă din nou și să mergem: noaptea e răcoroasă și drumul e lung.

Pinocchio ascultă fără să crîcnească. Rădvanul își urmă drumul și dimineața, în revărsatul zorilor, ajunseră cu bine în „Țara Distracțiilor“.

Țara asta nu semăna cu nici o altă țară din lume. Populația ei era, toată, alcătuită numai din copii. Cei mai vîrstnici aveau paisprezece ani, iar cei mai tineri aveau abia opt. Pe străzi, o veselie, o zarvă și un tărăboi, să scoale și morții! Cete de ștrengari, pretutindeni: unii jucau biloaie, alții pe gologănași, mulți se jucau cu mingea, care mergeau pe biciclete, care fugeau pe călușei de lemn! Unii se jucau de-a baba-oarba, alții se fugăreau. Alții, îmbrăcați ca paiatele, înghițeau cîlți aprinși! Unul recita, altul cînta ori se dădea tumba! Care se distra mergînd în mîini și chiar cu picioarele în sus! Care se juca cu cerul, care se plimba îmbrăcat ca general, cu coif de hîrtie și platoșă de mucava, care

ridea, care zbiera. Unii țipau, alții băteau din palme, unul fluiera, altul cotcodăcea ca o găină când se ouă. În sfârșit, o asemenea harabură, un asemenea cîrîit și-un asemenea tărăboi îndrăcit, că trebuia să-ți pui vată în urechi ca să n-asurzești! La toate răspîntiile se puteau vedea panoreme de pînză, unde copiii se îmbulzeau de dimineață pînă seara, și pe toate zidurile caselor se puteau citi, scrise cu cărbune, lucruri frumoase ca acestea: „Trăiască distrațiile“! (în loc de „distracțiile“); „nu mai

vrem soli“ (în loc de nu mai vrem școli); „joc cu Artin Mitică“ (în loc de aritmetică) și alte asemenea minunății de deșteptăciune.

Îndată ce puseră piciorul în oraș, Pinocchio, Fitilaș și toți ceilalți copii care călătoriseră cu omulețul se amestecară, repede, în mijlocul mulțimii. În câteva minute, după cum ușor e de închipuit, se împrieteniră cu toți. Cine era mai fericit și mai mulțumit decît ei?

În mijlocul nesfîrșitelor petreceri și al feluritelor distracții, orele, zilele, săptămînile treceau cu iuțea fulgerului.

— Tii, ce viață minunată! spunea Pinocchio, ori de cîte ori se întâlnea întîmplător cu Fitilaș.

— Ai văzut, prin urmare, că aveam dreptate? îl întreba acesta din urmă. Și tu, care mai făceai și nazuri! Cînd te gîndești că-ți băgaseși chiar în cap să te întorci acasă la Zîna ta, să-ți pierzi vremea cu învăța-

tura!... Dacă azi ai scăpat de grija cărților și a școlii, mi-o datorezi mie, sfaturilor mele, atenției mele. Nu ești de aceeași părere? Numai adevărații prieteni pot să dea dovadă de asemenea bunăvoință.

— E adevărat, Fitilaș! Dacă azi sînt un băiat într-adevăr mulțumit, e numai datorită ție. În schimb, știi ce spunea profesorul cînd vorbea despre tine? Îmi spunea mereu: „Nu te potrivești ticălosului ăla de Fitilaș.

fiindcă Fitilaș e un coleg rău și nu te poate îndemna decât la rele!...”
— Prostul de profesor! întoarse vorba celălalt, bîțîind din cap. Știu toate astea, fiindcă avea necaz pe mine și-i plăcea mereu să mă bîrfească, dar eu am suflet bun și-l iert!

— Inimă de aur! spuse Pinocchio, îmbrățișîndu-și cu drag prietenul și sărutîndu-l pe frunte.

Pînă una-alta, trecuseră cinci luni de fericire, numai în jocuri și distracții toată ziua, fără ca ei să mai vadă vreo carte, sau vreo școală. Cînd, într-o dimineață, trezindu-se, Pinocchio avu, cum s-ar spune, o surpriză neplăcută, care-l amări nespus de mult...

CAPITOLUL XXXII

Lui Pinocchio îi cresc urechi de măgar, după care se preface în măgăruș adevărat și începe să ragă

Și care credeți că i-a fost surpriza?

Am să v-o spun îndată, dragii și micuții mei cititori: cînd se trezi, lui Pinocchio îi veni, cum e și firea, chef să se scarpine în cap. Scărpinîndu-se însă, băgă de seamă...

Ia ghiciți oleacă, ce-a băgat de seamă?

A băgat de seamă, spre marea sa uimire, că urechile îi crescuseră mai mult de o palmă.

Voi știți că prichindelul avea din naștere urechile mititele, mititele. Atît de mititele, că nici nu se vedeau cu ochiul liber! Închipuiți-vă așadar cum a rămas cînd a băgat de seamă că în timpul nopții urechile i se lungiseră într-atîta, că păreau mai degrabă două pămătufuri, din cele care cresc în vîrfurile trestiiilor!

Se duse să caute repede o oglindă, să se uite în ea. Dar negăsind nici o oglindă, umplu repede un lighean cu apă și se privi în el. Atunci văzu ce nu mai văzuse în viața lui: își văzu chipul împodobit cu o prea măreață pereche de urechi măgărești!!...

Vă las acum să vă gîndiți la durerea, la rușinea și la deznădejdea bietului Pinocchio!

Se porni pe plîns, începu să strige și să se dea cu capul de pereți, dar cu cît se necăjea mai tare, cu atît mai vîrtos îi creșteau urechile. Creșteau și se acopereau de păr pînă la vîrf!

Auzind zarva făcută de strigătele acelea ascuțite, intră în odaie o marmotă frumoasă, care locuia la etajul de sus.

Cînd îl văzu pe prichindel atît de necăjit, îl întrebă cu multă luare-aminte:

— Ce ți s-a întîmplat, dragă vecine?

— Sînt bolnav, Marmota mea dragă, tare bolnav... Și-s bolnav de-o boală care mă-nspăimîntă! Te pricepi cumva la puls?

— Puțintel.

— Ia vezi dacă n-am cumva friguri.

Mica Marmotă ridică laba dreaptă dinainte și după ce-i cercetă pulsul lui Pinocchio, îi spuse oftînd:

— Dragă prietene, îmi pare nespus de rău că trebuie să-ți dau o veste neplăcută!...

— Adică?

— Ai friguri. Niște friguri afurisite!...

— Și ce fel de friguri să fie oare?

— Friguri măgărești.

— Nu știu ce fel de friguri or fi astea! răspunse prichindelul, care pricepuse de fapt destul de bine.

— Atunci să te lămuresc eu, adăugă mica Marmotă. Află, prin urmare, că pînă-n două-trei ceasuri n-ai să mai fii nici prichindel de lemn și nici băiat...

— Dar ce-o să fiu?

— Pînă-n două-trei ceasuri ai să te prefaci într-un măgăruș în carne și oase, ca aceia care trag cărucioarele cu varză și cu salată în piață.

— Oh! Sărmanul de mine! Sărmanul de mine! strigă Pinocchio apucîndu-se cu amîndouă mîinile de urechi, trăgîndu-le și zgîlțîindu-le înfuriat, de parcă n-ar fi fost ale lui.

— Dragul meu, îi răspunse mica Marmotă să-l mîngîie, ce vrei să mai faci acum? Așa ți-a fost soarta. Așa stă scris în cartea înțelepciunii, că toți copiii zevzeci, care se plictisesc de carte, de școală și de profesori și care își pierd timpul numai în jocuri și-n distracții trebuie — mai devreme sau mai tîrziu — să se prefacă în măgăruși.

— Și într-adevăr, chiar așa să fie? întrebă printre sughițuri Pinocchio.

— Chiar așa! Și acum, degeaba mai plîngi. Trebuia să te gîndești mai înainte!

— Dar vina nu-i a mea. Crede-mă, Marmotino, vina e numai a lui Fitilaș!...

— Cine mai e și Fitilaș ăsta?

— Un coleg de școală. Eu am vrut să mă întorc acasă. Am vrut să fiu ascultător, am vrut să-mi văd de învățătură, ca să fiu lăudat... Dar Fitilaș mi-a spus: „De ce să te tot obosești învățînd? De ce să mergi la școală? Vino mai degrabă cu mine, în „Țara Distracțiilor.“ Acolo n-o să învățăm de loc, ci o să ne distrăm numai, de dimineață pînă seara și o să fim mereu plini de voie bună“.

— De ce te-ai luat după sfaturile acelui prieten deșucheat? Pentru ce?

— Pentru că, mica mea Marmotă, eu sînt un prichindel de lemn, fără minte... și fără inimă. Oh! să fi avut măcar un piculeț de inimă,

n-aș mai fi părăsit-o niciodată pe buna mea Zînă, care mă iubea ca o mamă și care făcuse atîta pentru mine!... Acum n-aș mai fi fost un prichindel de lemn... ci aș fi fost un băiețuș cuminte, cum altul nu-i! Oh!... Dacă o să-l mai întîlnesc pe Fitilaș ăla, vai de pielea lui! Am să-i spun una să-i țiuie urechile!

Și dădu să iasă. Dar cînd fu în pragul ușii, își aduse aminte că avea urechi de măgar și, rușinîndu-se să se arate cu ele în lume, ce credeți că-i trăsni prin cap? Luă o căciuliță de bumbac și-o îndesă pe cap, și o trase pînă pe vîrful nasului.

Apoi ieși și-o porni să-l caute peste tot pe Fitilaș.

Îl căută pe străzi, în piețe, în teatre, peste tot, dar nu-l află nicăieri. Pe cine întîlnea pe drum, întreba de el, dar nimeni nu-l văzuse.

Atunci se duse să-l caute acasă la el. Cînd ajunse în prag, ciocăni.

— Cine e acolo? întrebă Fitilaș, dinăuntru.

— Eu sînt! răspunse prichindelul.

— Așteaptă un pic că-ți deschid.

După o jumătate de ceas, ușa se dădu în lături. Închipuți-vă cum rămase Pinocchio cînd, intrînd în odaie, îl văzu și pe prietenul său Fitilaș cu o căciuliță mare de bumbac, trasă pînă peste nas!

La vederea ei, Pinocchio simți o dulce mîngîiere și se gîndi repede: „Oare să se fi îmbolnăvit și prietenul meu de aceeași boală ca a mea? Oare să aibă și el friguri măgărești?”

Prefăcîndu-se că n-a observat nimic, îl întrebă zîmbind:

— Ce mai faci, dragă Fitilaș?

— Foarte bine: ca un șoarece într-un burduf de cașcaval.

— Vorbești serios?

— Și de ce te-aș minți?

— Iartă-mă, prietene: atunci, de ce ții pe cap fesul ăsta de bumbac care-ți acoperă amîndouă urechile?

— Așa mi-a recomandat doctorul, fiindcă mi-am jupuit un genunchi. Și tu, dragă prichindelule, de ce porți fesul ăsta de bumbac îndesat pînă peste nas?

— Așa mi-a recomandat doctorul, fiindcă mi-am scrîntit un picior.

— Oh! sărmane Pinocchio!...

— Oh! sărmane Fitilaș!...

După aceste vorbe urmă o tăcere îndelungată, în timpul căreia cei doi prieteni nu făcură altceva decît să se cerceteze unul pe altul în bătaie de joc.

În sfîrșit, prichindelul, cu un glăscior mîeros și miorlăit, spuse prietenului său:

— Împlinește-mi o curiozitate, dragul meu Fitilaș: nu cumva ai suferit de vreo boală de urechi?

— Da' de unde!... Dar tu?

— Da' de unde!... Totuși, de azi-dimineață îmi țiuie o ureche.

— Și mie la fel.

— Și ție? Și care ureche?

— Amîndouă. Dar ție?

— Amîndouă. Să fie oare aceeași boală?

— Mă tem că așa e.

— Vrei să-mi faci o plăcere, Fitilaș?

— Bucuros. Din toată inima.

— Vrei să-mi arăți urechile tale?

— De ce nu? Dar mai întîi vreau să ți le văd și eu pe ale tale, dragă Pinocchio.

— Nu, arată-mi-le mai întîi tu.

— Nu, drăguțule! Întîi tu și pe urmă eu.
— Ei bine — spuse atunci prichindelul — să facem o înțelegere, ca între prieteni.

— S-auzim.

— Să ne scoatem amîndoi fesurile în același timp. Primești?

— Primesc.

— Atunci atențiune!

Și Pinocchio începu să numere cu glas tare:

— Unu! Doi! Trei!

La „trei”, cei doi băieți își smulseră fesurile de pe cap și le azvîrliră în sus.

Atunci se petrecu o scenă care ar părea de necrezut, dacă n-ar fi avut loc aievea. S-a întîmplat, zic, că Pinocchio și Fitilaș, văzîndu-se loviți amîndoi de aceeași nenorocire, în loc să rămînă încremeniți și îndurerați, începură să-și miște urechile peste măsură de crescute, și, după mii de giumbușlucuri, izbucniră într-un hohot nemaipomenit de rîs.

Și-au rîs, au rîs, au tot rîs, pînă nu s-au mai putut ține pe picioare. În toiul rîsului însă, Fitilaș se opri deodată și, clătînîndu-se și schimbîndu-se la față, spuse prietenului său:

— Ajută-mă, ajută-mă, Pinocchio!

— Dar ce ai?

— Vai de mine! Nu mai pot să stau drept în picioare.

— Nici eu nu mai pot, strigă Pinocchio, plîngînd și clătînîndu-se.

În timp ce spuneau acestea, veniră amîndoi de-a bușilea și mergînd în patru labe începură să dea ocol și să alerge prin odaie. Iar în vreme ce alergau, brațele lor se prefăcură în labe, chipurile li se prelungiră și deveniră niște boturi, iar spinările li se acoperiră de o blană cenușie și tărcată cu negru.

Dar cea mai grozavă clipă pentru cei doi nenorociți știți care a fost? Cea mai grozavă și mai umilitoare clipă a fost aceea în care simțiră că le răsare cîte o codiță la spate. Zdrobiți de rușine și de durere începură să plîngă și să se căineze de cumplita lor soartă!

Mai bine s-ar fi lăsat păgubași! Căci, în loc de gemete și de vaiete, scoteau numai răgete măgărești; și răgînd în cor, făceau amîndoi așa: „I-ha, i-ha, i-ha”.

În vremea asta se auzi o bătaie în ușă și un glas de afară spuse:

— Deschideți! Sînt Omulețul, vizitiul rădvanului care v-a adus în țara asta. Deschideți repede, că de nu, e vai de voi!

CAPITOLUL XXXIII

Prefăcut în măgar adevărat Pinocchio e dus la târg și cumpărat de directorul unei trupe de circ, care-l învață să danseze și să sară prin cercuri. Dar într-o seară își scrîntește un picior și atunci îl cumpără altcineva, ca să facă din pielea lui o tobdă

Văzînd că nu se deschide ușa, Omulețul o trînti de perete cu o lovitură grozavă de picior. Odată intrat în odaie, grăi cu același surîs către Pinocchio și Fitilaș:

— Bravo, copii! Rageți bine și v-am recunoscut repede după glas. De aceea, iată că am și venit.

La auzul acestor vorbe, cei doi măgăruși rămaseră nemișcați, cu capul plecat, cu urechile pleoștite și cu coada între picioare.

La început, Omulețul îi dezmierdă și-i mîngîie, îi pipăi, apoi scoase o perie și începu să-i țeșale cum trebuie. După ce-i țeșală bine de tot, pînă-i făcu strălucitori ca oglinda, le puse cîte un căpăstru și-i duse la târg cu gînd să-i vîndă și să cîștige pe ei o sumă frumușică.

Cumpărătorii, cum e și firesc, nu se lăsară mult așteptați.

Fitilaș fu cumpărat de un țăran căruia-i murise măgărușul cu o zi înainte, iar Pinocchio fu vîndut directorului unui circ. Acesta-l cumpără ca să-l drezeze, să-l facă să țină și să joace împreună cu celelalte animale din trupă.

Acum cred că ați priceput, micuții mei cititori, cu ce se îndeletnicea Omulețul nostru, nu? Ticălosul acela, care avea un chip făcut parcă numai din lapte și miere, colinda din cînd în cînd lumea. Pe drum ademenea, cu șoșele și momele, pe toți copiii neastîmpărați, cărora nu le plăceau cărțile și școala și după ce-i încărcă în rădvan, îi ducea în „Țara Distracțiilor” ca să-și irosească acolo tot timpul în jocuri, în gălăgie și-n petreceri. Apoi, cînd bieții copii înșelați ajungeau niște sărmani măgăruși, din pricină că se jucau și nu mai învățau, atunci îi lua în stăpînire tare vesel și mulțumit și-i ducea să-i vîndă în târguri și prin iarmaroace. Și astfel, în cîteva ani izbutise să strîngă o grămadă de bani și ajunsese milionar.

Ce i s-a întîmplat mai apoi lui Fitilaș, n-aș ști să vă spun. Atîta știu, doar, că Pinocchio începu chiar din primele zile să ducă o viață grea și amărită.

Cînd îl vîrî în staul, noul stăpîn îi umplu ieslea cu paie. Pinocchio încercă să mănînce o gură de paie, dar le scuipă repede jos.

Atunci, bombănind, stăpînul îi umplu ieslea cu fîn, dar nici fînul nu-i plăcu.

— Aha! Nu-ți place nici fînul? strigă stăpînul oțărîndu-se. Las' pe mine, măgărușule frumos, că dacă ai gîrgăuni în cap, știu eu cum să ți-i scot!...

Și, ca să-l pedepsească, îi croi cîteva bice peste picioare. De durere, Pinocchio începu să plîngă și să ragă și rîgînd făcea:

— I-ha, i-ha, nu pot să înghit paie!

— Atunci mănîncă fîn! îi întoarse vorba stăpînul care înțelegea foarte bine graiul măgăresc.

— I-ha, i-ha, fînul mă face să mă doară burta!

— Oi fi vrînd să hrănesc un măgar ca tine cu piept de pui de găină și cu claponi în gelatină? întrebă stăpînul înfuriindu-se și mai tare și croindu-l încă o dată cu biciul.

La a doua croială, Pinocchio, mai înțelept, înghiți în sec și nu mai spuse nimic.

Pe urmă, staulul fu încuiat și Pinocchio rămase singur. Și fiindcă trecuse mult timp de cînd nu mai mîncase nimic, începu să caște de foame. Cînd căsca, deschidea o gură cît o șură. În sfîrșit, negăsind altceva mai bun în iesle, se hotărî să mestece un pic de fîn. Iar după ce-l mestecă bine, bine de tot, închise ochii și-i dădu drumul pe gît.

„Nu-i prea rău fînul ăsta! își zise el mai apoi. Dar cît de minunat ar fi fost să-mi fi văzut de învățatură... În loc de fîn, aș fi putut mîncea acum un coltuc de pîine și o felie groasă de salam!... Acu' răbdări prăjite!...”

Cînd se trezi a doua zi dimineată, cercetă din nou ieslea, să găsească un pic de fîn, dar nu mai găsi nimic: îl mîncase pe tot în timpul nopții! Atunci luă o gură de paie tocate, dar în timp ce mesteca, băgă de seamă că paiele tocate nu semănau la gust nici pe departe, nici cu pilaful milanez, nici cu macaroanele napolitane.

„Acu' să rabd! zise în timp ce mesteca. Cel puțin, nenorocirea mea să slujească drept pildă și altor copii neascultători, căroră nu le place să învețe. Așa-mi trebuie! Așa-mi trebuie!”

— Așteaptă numai nițeluș, urlă stăpînul intrînd în clipa aceea în staul. Nu care cumva crezi, dragul meu măgaruș, că te-am cumpărat numai și numai ca să te ții pe mîncare și pe băutură? Eu te-am cumpărat ca să muncești, să cîștig bani mulți cu tine. Prin urmare, hopa sus, nu mai sta. Vino cu mine în circ să te învăț acolo să sari prin cercuri, să spargi butoaie de hîrtie cu capul și să dansezi valsul și polca, în două picioare.

De voie, de nevoie, bietul Pinocchio trebui să învețe toate aceste preaminunate lucruri. Dar ca să le învețe avu nevoie de trei luni de lecții și de atîta croială cu biciul, că-i sărea carnea de pe el, nu alta.

În sfîrșit, veni și ziua în care stăpînul său putu să vestească un spectacol într-adevăr neobișnuit. Afișe de toate culorile, lipite pe la colțurile străzilor, vesteau astfel:

MARE SPECTACOL DE GALĂ ASTĂ-SEARĂ

Vor avea loc obișnuitele sărituri și exerciții uimitoare,
executate de toți artiștii și de cai de toate felurile, ai trupei.

De asemenea,

va fi prezentat pentru prima oară,

VESTITUL MĂGĂRUȘ PINOCCHIO

zis și Steaua Dansului.

Teatrul va fi luminat ca ziua.

În seara aceea, după cum vă puteți închipui, cu o oră mai înainte de începerea reprezentației, teatrul era ticsit.

Nu se mai putea găsi nici un fotoliu, nici un stal prim, nici o lojă, să le fi plătit chiar cu aur!

Galeriile circului mișunau de copii, de fete și de băieți de toate vîrstele, care ardeau de nerăbdare să-l vadă pe vestitul măgaruș Pinocchio dansînd.

După terminarea primei părți a reprezentației, directorul trupei, înveșmîntat cu haină neagră, pantaloni albi cu vipușcă și cizmulite de piele pînă peste genunchi, se înfățișă înaintea mulțimii de spectatori și, făcînd o plecăciune pînă la pămînt, declamă cu multă pompă următorul discurs, anume alcătuit cu vorbe cît mai umflate:

„Stimați spectatori, doamnelor și domnilor!

Preasupusul subsemnat, fiind în trecere prin preamărețul dumneavoastră oraș, am vrut să am și onoarea, sau mai bine zis plăcerea, de a prezenta acestui inteligent și strălucit public un vestit măgaruș, care a avut onoarea să danseze chiar și înaintea Majestății sale Împăratului celor mai de seamă țări din Europa!

Și, cu mulțumiri, vă rog să ne ajutați cu prezența dumneavoastră binevoitoare, și să ne iertați!”

Acest discurs fu primit cu nenumărate hohote de rîs și cu un ropot de aplauze. Dar aplauzele se înmulțiră și deveniră uragan cînd măgarușul Pinocchio apăru în mijlocul arenei. Era împopoțonat ca de sărbătoare. Avea un frîu nou de piele de lac, cu cataramă și zorzoane de alamă,

purta două camelii albe la urechi, iar coama îi era împărțită într-o mulțime de șuvițe legate cu panglicuțe de mătase roșie. O eșarfă mare de aur și de argint îi era petrecută peste șale iar coada o avea împletită cu panglici de catifea purpurie și azurie. Era, în sfârșit, un măgăruș de mai mare dragul!

Prezentându-l spectatorilor, directorul adăugă următoarele cuvinte:

„Prea cinstiții mei spectatori! N-am venit aici ca să vă îndrug verzi și uscate despre marile sacrificii pe care le-am făcut spre a prinde și a îmblânzi acest mamifer în timp ce păștea în liniște, din munte în munte, pe câmpiile din zona tropicală. Observați, vă rog, câtă cruzime răzbate din ochii săi, așa că, deși am folosit toate mijloacele de a-l domestici, de a-l face să trăiască în mijlocul quadrupedelor domestice, a trebuit de nenumărate ori să recurg la politicosul ajutor al biciului. Dar politetea de care am dat dovadă, în loc de a-mi face din el un voitor de bine, a făcut să-i crească și mai mult răutatea din inimă. Cu toate acestea, eu, urmînd sistemul lui Galles, am descoperit în craniul său un mic cartilagiou osos, despre care însăși Facultatea de Medicină din Paris a spus că ar fi o rădăcină care face să crească părul iar și să pornească din nou dansul cel mai înfocat. Și tocmai pentru asta am vrut să-l dresiez și ca dansator, nu numai ca un săritor oarecare prin cercuri și butii căptușite cu hîrtie. Admirați-l și apoi judecați-l! Prin urmare, mai înainte de a mă despărți de dumneavoastră, dați-mi voie, domnilor și doamnelor, să vă invit la reprezentațiunea matineului de mîine seară, iar în caz că timpul ploios va amenința cu apă, atunci, reprezentațiunea în loc să se țină mîine seară va fi amînată pe mîine dimineață la orele unsprezece ante meridian de la prînz!”

Și aici, directorul făcu încă o plecăciune adîncă, după care se întoarse spre Pinocchio și îi spuse:

— Curaj, Pinocchio! Înainte de a arăta ce ai învățat, salută acest onorabil public compus din doamne, domni și copii.

Pinocchio, ascultător, îndoi îndată genunchii din față pînă la pămînt și rămase îngenunchiat pînă ce directorul, plesnind din bici, îi strigă:

— La pas!

Atunci măgărușul se îndreptă pe toate patru labele și începu să se învîrtească în jurul arenei, mergînd numai la pas.

Puțin după aceea, directorul îi porunci:

— La trap! Și Pinocchio, ascultînd comanda, schimbă pasul în trap.

— În galop! Și Pinocchio o porni în galop.

— În goana mare! Și Pinocchio se porni să alerge în goana mare.

Dar tocmai cînd alerga ca un armăsar, directorul ridică o mîna în aer și trase cu pistolul.

La auzul pocniturii, măgărușul se prefăcu lovit și căzu lat în mijlocul arenei, de parcă ar fi fost mort de-a binelea.

Cînd se ridică de jos, în mijlocul unei furtuni de aplauze și de urlete care urcau pînă la cer, îi veni — cum e și firesc — să înalțe capul și să se uite în sus... Și cînd se uită, într-o lojă văzu o doamnă frumoasă, care purta la gît un minunat lanț de aur de care atîrna un medalion. Iar în medalion era pictat chipul unei păpuși de lemn!

„Portretul ăla e al meu!... Doamna de colo e chiar Zîna!” își spuse Pinocchio, recunoscînd-o pe dată. Și lăsîndu-se copleșit de o bucurie fără seamăn, se porni să strige:

— O, Zînișoara mea! O, Zînișoara mea!

Dar în locul acestor cuvinte îi scăpă din gîtlej un răget atît de prelung și de dogit, că făcu pe toți spectatorii să rîdă și în special pe toți copiii care erau de față.

Atunci directorul, ca să-l pedepsească și să-l facă să înțeleagă că nu e frumos să te apuci să ragi înaintea publicului, îi arse una peste bot cu mînerul biciului.

Bietul măgăruș își scoase limba de un cot și începu să-și lingă botul mai mult de cinci minute, crezînd că astfel își va alina durerea ce-o simțea. Care nu-i fu însă amărăciunea cînd, uitîndu-se încă o dată în sus, văzu că loja era goală, iar Zîna se făcuse nevăzută. Simți atunci că se sfîrșește: ochii i se umplură de lacrimi și începu să plîngă în hohote. Nimeni însă nu observă și cu atît mai puțin directorul care, dimpotrivă, plesnind din bici strigă:

— Haide, Pinocchio! Acum arată-le domnilor cu cîtă măiestrie știi să sari prin cerc.

Pinocchio încercă de două-trei ori, dar de fiecare dată cînd ajungea în dreptul unui cerc, în loc să se strecoare prin el, trecea tacticos pe dedesubt. În sfîrșit făcu o sforțare și țîșni printr-unul, dar picioarele dindărăt îi rămaseră, din nefericire, încurcate în cerc, așa că bietul de el căzu grămadă de cealaltă parte...

Cînd se ridică, șchiopăta și de-abia putu să se întoarcă la grajd.

— Să iasă Pinocchio! Vrem să-l vedem pe măgăruș! Să vină măgărușul! strigau copiii de la galerie, înduioșați și mișcați de trista întîmplare.

Dar din seara aceea, măgărușul nu se mai arată.

A doua zi de dimineață, veterinarul, adică doctorul de animale, consultîndu-l, declară că o să rămînă șchiop pe toată viața. Atunci, directorul spuse băiatului de la grajd:

— Ce vrei să mai fac cu un măgar șchiop? Va fi un trîntor pe spinarea noastră. Prin urmare, du-l la tîrg și vinde-l.

Ajunși în tîrg găsiră repede un mușteriu care-l întrebă pe băiatul de la grajd:

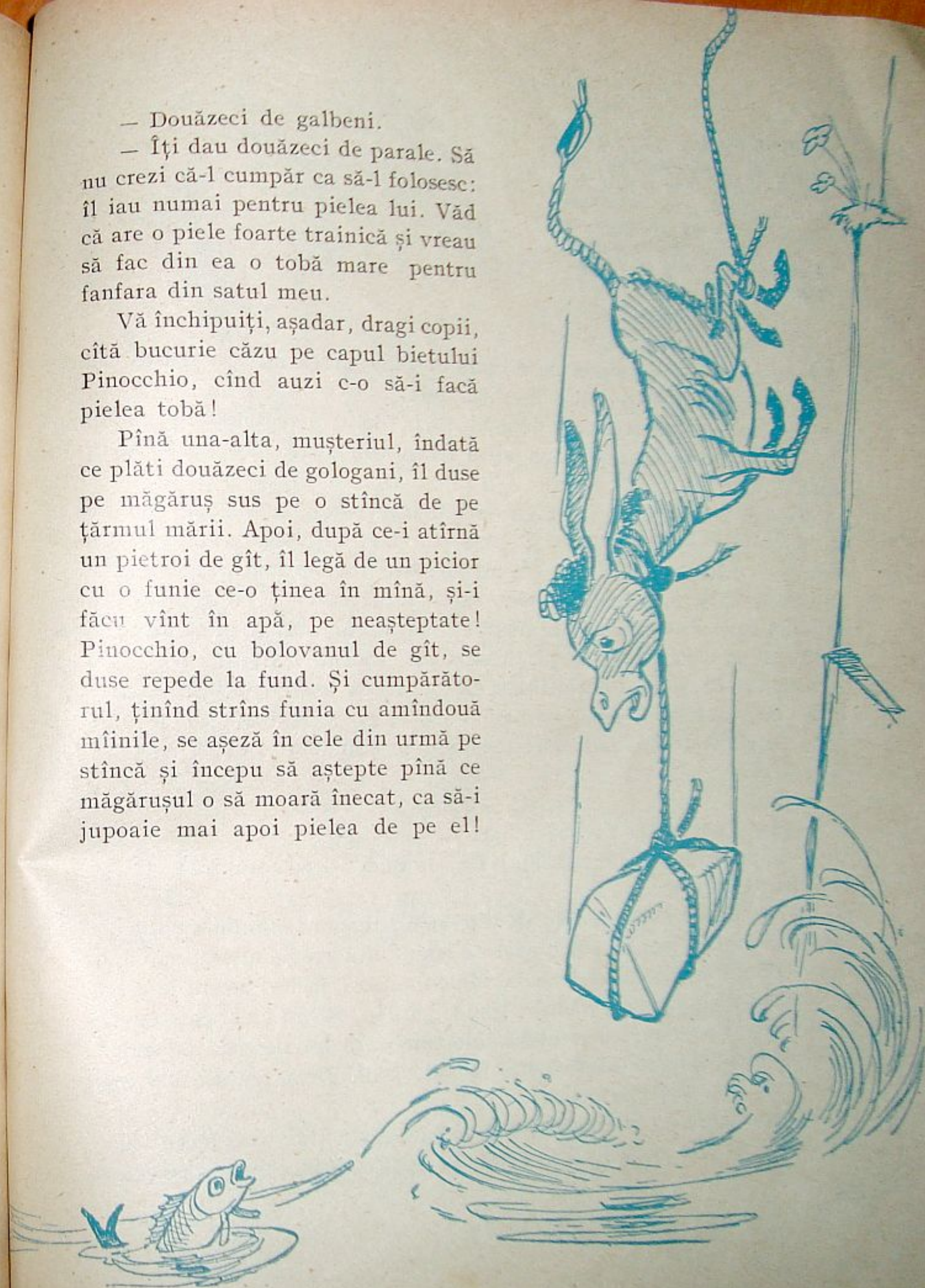
— Cît ceri pe măgărușul ăsta șchiop?

— Douăzeci de galbeni.

— Îți dau douăzeci de parale. Să nu crezi că-l cumpăr ca să-l folosesc: îl iau numai pentru pielea lui. Văd că are o piele foarte trainică și vreau să fac din ea o tobă mare pentru fanfara din satul meu.

Vă închipuiți, așadar, dragi copii, cîtă bucurie căzu pe capul bietului Pinocchio, cînd auzi c-o să-i facă pielea tobă!

Pînă una-alta, mușteriu, îndată ce plăti douăzeci de gologani, îl duse pe măgăruș sus pe o stîncă de pe țărmul mării. Apoi, după ce-i atîrnă un pietroi de gît, îl legă de un picior cu o funie ce-o ținea în mînă, și-i făcu vînt în apă, pe neașteptate! Pinocchio, cu bolovanul de gît, se duse repede la fund. Și cumpărătorul, ținînd strîns funia cu amîndouă mîinile, se așeză în cele din urmă pe stîncă și începu să aștepte pînă ce măgărușul o să moară înecat, ca să-i jupoaie mai apoi pielea de pe el!

CAPITOLUL XXXIV

Azoirlit în mare, Pinocchio este mâncat de pești și se preface iar în prichindel de lemn, ca și mai înainte. Dar în timp ce înoată ca să iasă din apă, este înghițit de un animal floros, care se numește Balenă.

După ce trecură cincizeci de minute de când măgărușul se găsea sub apă, cumpărătorul își spuse în sinea lui:

„Pînă acum s-o fi înecat de-a binelea, bietul meu măgăruș șchiop. Ia să-l tragem prin urmare sus, și să facem din pielea lui o tobă strașnică.”

Zicînd astfel începu să tragă de funia cu care-l legase mai înainte de picior. Și tragi, tragi, tragi, pînă ce, în sfîrșit, văzu ivindu-se din apă... ia ghiciți cine? În loc de-un măgăruș mort văzu arătîndu-se la suprafața apei un prichindel viu, care se zbătea ca peștele pe uscat!

Cînd văzu o asemenea năzdrăvănie, bietului om i se păru că aiurează și rămase în loc zăpăcit, cu gura căscată și cu ochii zgîțiți...

După ce-i mai veni puțin inima la loc, spuse bocînd și bîlbîindu-se:

— Dar măgărușul meu, pe care l-am aruncat în mare, unde o fi?

— Măgărușul sînt chiar eu! răspunse prichindelul rîzînd.

— Tu?

— Eu!

— Ha! Pungașule! Vrei să-ți bați joc de mine?

— Să-mi bat joc de dumneata? Da' de unde, dragă stăpîne! Îți vorbesc foarte serios.

— Păi cum de-ai putut tu, care pînă mai adineauri erai doar un măgăruș, să te prefaci într-un prichindel de lemn, cîtă vreme ai stat sub apă?

— O fi din pricina apei de mare. Marea, uneori, face și poze de-astea.

— Ține-ți gura, prichindelule, ține-ți gura!... Să nu crezi care cumva că te distrezi pe spinarea mea. Vai de tine dacă îmi ies din pepeni!

— Ei bine, stăpîne, vrei să știi tot adevărul? Dezleagă-mi mai întîi piciorul și am să-ți povestesc!

Nătingul acela de cumpărător îi dezlegă repede funia ce-l ținea legat, tare curios să afle adevărata poveste. Și atunci, Pinocchio, văzîndu-se

slobod ca o păsărică-n înaltul cerului, se porni să-i istorisească:

— Află prin urmare că la început am fost o păpușă de lemn, așa cum sînt și acum. Dar tocmai cînd eram cît p-aci să mă prefac într-un băiețel adevărat, cum nu-i altul pe lumea asta, m-am luat după niște haimanale, din pricină că nu-mi plăcea de loc să-nvăț. Și atunci am fugit de acasă... Într-o dimineață, cînd m-am trezit, m-am pomenit însă prefăcut în măgar, cu ditamai urechile și cu ditai coada!... Ce rușine a mai fost pe capul meu!... O rușine, dragă stăpîne, pe care să nu ți-o dea și dumitale Sfîntul Anton binefăcătorul! M-au dus să mă vîndă apoi în tîrgul de măgari și m-a cumpărat directorul unei trupe de călăreți, care își pusese în gînd să facă din mine un dansator neîntrecut și un săritor prin cercuri, cum altul nu-i! Numai că, într-o seară, în timpul unei reprezentații, am căzut tare rău

și am rămas șchiop de amîndouă picioarele. Atunci directorul n-a mai avut ce face cu un biet măgar olog și m-a trimis la tîrg, iar dumneata m-ai cumpărat.

— Chiar așa. Și te-am plătit cu douăzeci de gologani. Acum cine îmi mai dă mie înapoi bieții mei bănuți?

— Dar de ce m-ai cumpărat? M-ai cumpărat ca să faci din pielea mea o tobă!... O tobă!...

— Chiar așa! Acum unde o să mai găsesc eu o altă piele?

— Nu deznădăjdui, stăpîne. Măgari sînt cîți vrei pe lumea asta!

— Și spune-mi, strengar obraznic, povestea ta se sfîrșește aici?

— Nu! răspunse prichindelul. Ar mai fi vreo două vorbe de spus și pe urmă gata. După ce m-ai cumpărat, m-ai adus aici, să mă ucizi. To-
tuși, învîns de un simțămînt de milă, ai preferat să-mi legi un pietroi de gît și m-ai aruncat în fundul mării. Simțămîntul acesta de milă îți face multă cinste și am să-ți port o recunoștință veșnică. Dar, dragă stăpîne, de data asta, cînd ți-ai făcut socotelile, nu te-ai gîndit și la Zînă.

— Dar cine mai e și Zîna asta?

— E măicuța mea cea bună, care seamănă cu toate măicuțele din lume, care-și iubesc copiii și nu-i pierd niciodată din ochi, care îi ajută cu dragoste în orice nenorocire, chiar cînd acești copii ar merita să fie părăsiți și lăsați în voia soartei din pricină că sînt neascultători și se poartă urît. Spuneam deci, că buna mea Zînă, îndată ce m-a văzut în primejdie de înec, a și trimis în jurul meu un cîrd de pești și peștii, crezînd că-s un măgar mort, au început să ciugulească din mine! Și ce guri mai căscău! N-aș fi crezut niciodată că peștii sînt mai lacomi decît copiii! Unul îmi mîncă urechile, altul botul, unii gîtul și coama, alții pielea de pe picioare, unul pielica de pe spinare... În sfîrșit, printre ei se găsi și un peștișor atît de cumsecade, încît binevoi să-mi mănînce și coada!

— De azi înainte — spuse cumpărătorul scîrbit — mă jur să nu mai pun gura pe carne de pește. Mi-ar fi tare scîrbă să desfac un barbun sau un bacaliar prăjit și să dau înăuntru peste o coadă de măgar!

— Cred și eu, răspunse prichindelul rîzînd. De altminteri trebuie să știi, că după ce au isprăvit de mîncat tot învelișul cel măgăresc care mă acoperea din cap pînă în picioare, peștii au ajuns, bineînțeles, la os... sau mai bine spus la lemn; pentru că, după cum vezi, eu sînt făcut dintr-un lemn foarte tare. După ce mușcară de cîteva ori, nesățioșii peștișori observară îndată că lemnul nu era o carne prea potrivită pentru dinții lor și, dezgustați de-o astfel de mîncare greu de mistuit, s-au dus care încotro, fără ca măcar să se mai uite la mine, ca să-mi spună

„mulțumesc“!... Și iată, ți-am povestit cum s-a întîmplat că, trăgînd de funie, ai dat peste un prichindel viu, în loc să găsești un măgar mort.

— Puțin îmi pasă de povestea ta, strigă cumpărătorul îndîrjit. Eu știu una și bună, că am cheltuit douăzeci de gologani ca să te cumpăr și acum vreau banii îndărăt! Știi ce-am de gînd să fac? Am să te duc din nou la tîrg și o să te vînd iar, ca lemn bun, de aprins focul în vatră.

— N-ai decît să mă vinzi. Aș fi tare mulțumit! spuse Pinocchio. Nu-și isprăvi bine vorba, că, printr-o săritură minunată, țîșni drept în mijlocul apei. Înotă apoi voios și, îndepărtîndu-se de țărm, strigă bietului cumpărător:

— Te las cu bine, jupîne! Dacă o să ai nevoie de-o bucată de piele să-ți faci o tobă, adu-ți aminte de mine!!...

Pe urmă începu să rîdă și continuă să înoate mai departe. Cînd își întoarse privirile îndărăt, urlă cît îl ținu gura:

— Te las cu bine, jupîne! Dacă o să ai nevoie de puțin lemn uscat să-ți aprinzi focul în vatră, adu-ți aminte de mine!!...

Și ce să mai lungim vorba, cît ai clipi, se depărtase într-atîta, că aproape nici nu se mai zărea! Pe luciul apei se deslușea doar ca un punctuleț negru. Din cînd în cînd scotea picioarele din apă și sărea și sălta ca un delfin jucăuș.

Pe cînd înota așa, în voia soartei, Pinocchio zări în mijlocul mării o stîncă ce părea a fi de marmură albă. Sus, în virful ei, o căpriță drăgălașă behăia de zor, de parcă s-ar fi rugat de cineva și-i făcea semn să se apropie.

Dar ceea ce era mai ciudat era că, în loc să fie albă sau neagră, ori bălțată în două culori, cum sînt mai toate caprele, aceasta avea părul negru-albăstrui, dar de un albăstrui atît de strălucitor, încît amintea tare mult de părul preafrumoasei Copilițe! Vă las acum pe voi să vă gîndiți, dacă inimioara bietului Pinocchio începuse să bată mai repede sau nu! Îndoindu-și puterile și avîntul, se îndreptă înot spre stîncă cea albă. Și tocmai cînd se afla pe la jumătatea drumului, iată că dintr-o dată se arătă din apă capul unui monstru marin înfiorător, care venea spre el, întins, cu gura căscată ca o prăpastie și cu trei rînduri de colți, că ai fi înțepenit de frică, numai văzîndu-l zugrăvit într-o ilustrație!

Știți cine era monstrul acela marin?

Monstrul era, nici mai mult nici mai puțin, Balena cea uriașă, despre care s-a pomenit în mai multe rînduri în istorisirea noastră și care, pentru prăpădul care-l făcea și pentru lăcomia sa nemaipomenită, fusese supranumită „Spaima Peștilor și Pescarilor”.

Închipuiți-vă, așadar, groaza bietului Pinocchio, cînd se găsi față în față cu monstrul!

Căută să-l ocolească, vru să-și schimbe drumul, încercă să fugă, dar gura aceea uriașă, căscată, se apropia mereu, iute ca o săgeată!

— Grăbește-te, Pinocchio, pentru numele lui Dumnezeu! behăia căprița cea drăguță.

Pinocchio înota acum cu disperare, cu mîinile, cu pieptul, cu picioarele, cu totul!!

— Fugi, Pinocchio, fugi! Se apropie monstrul!...

Adunîndu-și toate forțele, Pinocchio înainta cu puteri înzecite.

— Ferește-te, Pinocchio!... Te-ajunge monstrul!... Iată-1!... Iată-1!... Grăbește-te, pentru Dumnezeu, ori ești pierdut!...

Și Pinocchio, înotînd mai voinicește ca oricînd, înainta, înainta, înainta, ca gonit din pușcă.

Se apropiase chiar de bolovanii stîncii, iar căprița își întinsese picioarele deasupra apei, ca să-l ajute să iasă din apă!...

Era însă prea tîrziu! Monstrul îl ajunsesese din urmă și cînd trase o gură de aer îl sorbi pe bietul prichindel ca pe-un ou de găină! Și-l înghiți cu atîta putere și lăcomie, încît, cînd căzu înăuntrul balenei, bietul Pinocchio se izbi așa de tare că rămase năuc un sfert de ceas!

Cînd își reveni din spaimă, nu putu nici el să-și dea bine seama pe ce lume se află.

Pretutindeni în jurul său era beznă ca noaptea: dar o beznă atît de neagră și adîncă, încît i se părea că intrase cu capul într-o călimară plină cu cerneală.

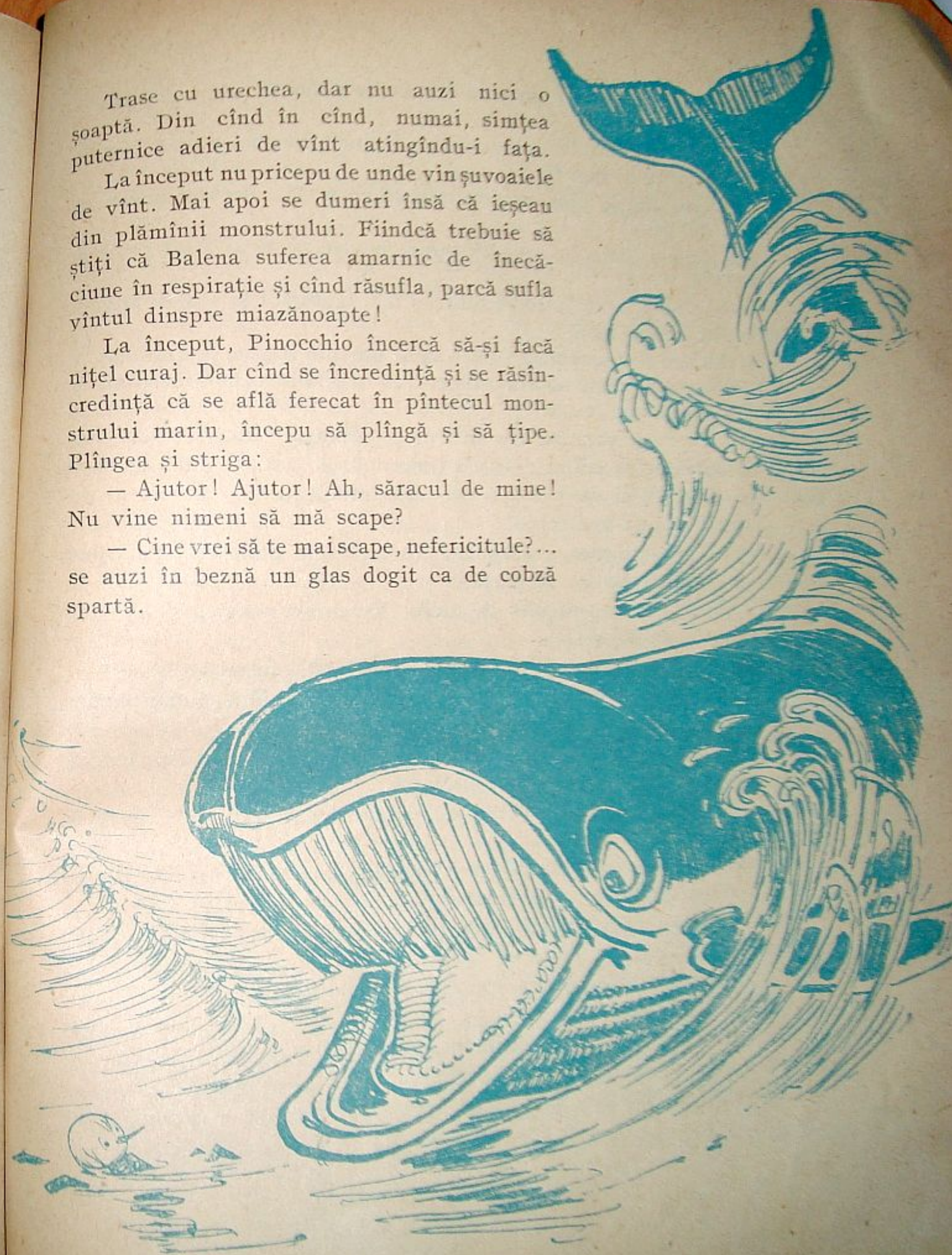
Trase cu urechea, dar nu auzi nici o șoaptă. Din cînd în cînd, numai, simțea puternice adieri de vînt atingîndu-i fața.

La început nu pricepu de unde vinșuvoaiele de vînt. Mai apoi se dumeri însă că ieșeau din plămînii monstrului. Fiindcă trebuie să știți că Balena suferea amarnic de înecăciune în respirație și cînd răsufila, parcă sufla vîntul dinspre miazănoapte!

La început, Pinocchio încercă să-și facă nițel curaj. Dar cînd se încredință și se răsîncredință că se află ferecat în pîntecul monstrului marin, începu să plîngă și să țipe. Plîngea și striga:

— Ajutor! Ajutor! Ah, săracul de mine! Nu vine nimeni să mă scape?

— Cine vrei să te mai scape, nefericitul?... se auzi în beznă un glas dogit ca de cobză spartă.

Pinocchio regăsește în trupul Balenei... Pe cine regăsește? Citiți acest capitol și-o să aflați

— Cine vorbește astfel? întrebă Pinocchio simțind că-i îngheață singele în vine.

— Eu sînt! Un biet Thon pe care l-a înghițit Balena, o dată cu tine. Tu ce fel de pește oi mai fi?

— Eu n-am nici în clin, nici în mîneacă cu peștii. Eu sînt numai un prichindel de lemn.

— Păi, atunci, dacă nu ești un pește, pentru ce te-ai lăsat prins de monstru?

— Nu eu m-am lăsat să mă-nghită: el m-a înghițit! Și acu' ce trebuie să facem în bezna asta?

— Să răbdăm și să așteptăm pînă o să ne mistuie Balena pe amîndoi!...

— Păi, eu nu vreau să fiu mistuit!!! urlă Pinocchio începînd să plîngă din nou.

— Nici eu n-aș vrea să fiu mistuit — adăugă Thonul — dar sînt destul de înțelept și mă mîngîi gîndindu-mă că, atunci cînd te naști Thon, e mai măreț să mori în apă decît în untdelemn!

— Prostii! strigă Pinocchio.

— Asta-i părerea mea — răspunse Thonul — și părerile, cum spun Thonii politici, trebuiesc respectate.

— În sfîrșit... vreau să plec de aici... Vreau s-o șterg...

— Șterge-o, dacă poți!

— O fi mare Balena asta care ne-a înghițit? întrebă Pinocchio.

— Închipuiește-ți că e mai lungă de-un kilometru, fără să mai punem la socoteală și coada!

În vreme ce vorbeau astfel în întuneric, lui Pinocchio i se păru că zărește departe, tare departe, o luminiță.

— Ce să fie oare luminița aceea care se vede departe, departe? întrebă Pinocchio.

— Trebuie să fie vreun tovarăș de-al nostru de isprăvi. O fi așteptînd, ca și noi, clipa cînd are să fie mistuit!...

— Mă duc să-l caut. N-o fi, din întîmplare, un pește bătrîn, care ar putea să-mi arate pe unde să fug?

— Îți doresc din toată inima, dragă prichindelule!

— Cu bine, Thonule.

— Cu bine, prichinduță, și bun noroc.

— Oare o să ne mai vedem vreodată?

— Cine știe?... Mai bine nici să nu ne mai gîndim!

Abia își luă rămas bun de la prietenul său Thonul, și Pinocchio începu să bîjbîie prin beznă și să dibuie prin trupul Balenei. Se îndrepta tiptil, tiptil, spre licărirea care aici se iveau, aici dispărea departe, departe.

Pe cînd mergea el așa, simțea cum i se afundă picioarele într-un terci gros și alunecos, care răspîndea un miros pătrunzător de pește prăjit.

Cu cît înainta mai mult, cu atît licărirea devenea mai strălucitoare, mai deslușită. Tot mergînd și mergînd el așa, în cele din urmă ajunse acolo. Și cînd ajunse... ce credeți că găsi? Ghici ciupercă ce? Găsi o măsuță pregătită, pe care ardea o lumînare înfiptă într-o sticlă de cleștar verde. La măsuță ședea un bătrînel, atît de albit de vreme, încît părea făcut din promoroacă ori din frișcă. Morfolea cîțiva peștișori vii, dar atît de vii, încît în timp ce-i mîncea, aproape că-i scăpau din gură.

În fața acestei priveliști, bietul Pinocchio avu o bucurie atît de neașteptată și fără seamăn, că puțin îi mai trebui să nu leșine. Îi venea să ridă, îi venea să plîngă, îi venea să spună o grămadă de vorbe, dar nu izbuti decît să geamă încurcat și bîlbîi cuvinte fără șir și fără noimă. În sfîrșit izbuti să scoată un strigăt de bucurie și, desfăcîndu-și brațele, se aruncă de gîtul moșneagului și începu să urle:

— Ah! Tăticul meu bun! În sfîrșit te-am regăsit! De-aci înainte n-o să te mai părăsesc niciodată, niciodată!

— Prin urmare, ochii nu mă înșală? răspunse bătrînelul frecîndu-se de zor la ochi. Prin urmare tu ești chiar iubitul meu Pinocchio?

— Da, da, eu sînt, chiar eu sînt! Și tu m-ai iertat, nu-i așa? Ah! Tăticul meu, cît ești de bun!.. Și cînd te gîndești că în schimb, eu... Ah! Dacă ai ști cîte necazuri mi-au mai căzut pe cap și cîte lucruri neplăcute am mai pătimit! Închipuiește-ți că în ziua aceea în care ți-ai vîndut haina, ca să-mi cumperi Abecedarul și să mă pot duce la școală, eu am tulit-o să văd păpușile, iar stăpînul teatrului a vrut să mă pună pe foc ca să-și rumenească un berbec, însă pe urmă tot el mi-a dăruit cinci

gologani de aur ca să ți-i aduc ție, și eu m-am întâlnit cu Vulpoiul și cu Cotoiul care m-au condus la Ospătăria Racului Roșu unde au înfulecat ca niște lupi, iar eu, plecînd singur prin noapte, m-am întâlnit cu tîlharii care s-au luat după mine, și eu fugi și ei fugi, și eu fugi și ei fugi, și eu fugi, pînă ce m-au spînzurat de o cracă a Marelui Stejar, de unde frumoasa Copiliță cu părul albastru a trimis o caretă să mă ia, iar doctorii cînd m-au consultat au spus îndată: „Dacă nu e mort, înseamnă că trăiește!” Și atunci am tras o minciună, iar nasul a început să-mi crească și nu-mi mai ieșea pe ușă afară, din care pricină am pornit-o cu Vulpoiul și cu Cotoiul să îngrop cei patru bănuți de aur, căci unul îl cheltuisem la Ospătărie și papagalul s-a pornit pe rîs și-n loc de două mii de galbeni n-am mai găsit nici unul, drept care Judecătorul, aflînd că am fost păcălit, m-a azvîrlit repede în temniță, știi, ca să le dea tot hoților mulțumire, de unde ieșind afară, am văzut niște araci cu struguri într-o vie, iar eu am rămas agățat în capcană și țăranul, pe bună dreptate, mi-a pus o zgardă de cîine ca să-i păzesc poata, dar cînd a văzut că sînt nevinovat, m-a lăsat să plec, iar șarpele cu coada fumegîndă a început să rîdă pînă ce i-a plesnit o vînă în piept și astfel m-am întors acasă la frumoasa Copilă care murise și Porumbelul văzînd că plîng mi-a spus: „L-am văzut pe tatăl tău care-și meșterea o bărcuță, s-o pornească în căutarea ta” și eu i-am spus: „Ah! să fi avut și eu aripi”, iar el mi-a spus: „Vrei să mergi la tatăl tău?” iar eu i-am spus: „Bucuros! dar cine o să mă ducă?” iar el mi-a spus: „Te duc eu” și eu i-am spus: „Cum?” iar el mi-a spus: „Urcă-te pe spinarea mea — și așa am zburat toată noaptea, iar dimineața, toți pescarii care se uitau pe mare mi-au spus: „E un biet om într-o bărcuță gata-gata să se scufunde”, iar eu, de departe, te-am recunoscut îndată, fiindcă așa-mi spunea inima și ți-am făcut semn să te întorci la țarm...”

— Te-am recunoscut și eu — spuse Geppetto — și bucuros m-aș fi întors la țarm, dar cum? Marea era răvășită, iar un talaz mi-a răsturnat bărcuța. Atunci o Balenă năprasnică de prin partea locului, îndată ce mă văzu în apă, se repezi și scoțînd limba mă apucă deodată și mă înghiți ca pe o clătită.

— Și de cîtă vreme ești aici înăuntru? întrebă Pinocchio.

— De-atunci și pînă acum să tot fie doi ani. Doi ani, Pinocchio dragă, care mi-au părut cît două veacuri!

— Și cum ai făcut ca să viețuiești? Unde ai găsit lumina? Și chibrituri ca s-o aprinzi, cine ți-a dat?

— O să-ți povestesc totul cum s-a întâmplat. Trebuie mai întâi să știi că furtuna care mi-a răsturnat bărcuța a mai scufundat și o corabie Balena, care în ziua aceea avea o poartă de mâncare grozavă, m-a înghițit și pe mine și, numaidecât, a dat pe gât și corabia...

— Cum? A înghițit-o dintr-o dată?... întrebă Pinocchio uimit.

— Pe toată, dintr-o înghițitură. A scuipat numai catargul cel mare, fiindcă îi rămăsese înfipt printre măsele, ca un oscior de pește. Spre norocul meu, corabia era doldora cu cutii de conserve de carne, de pesmeți, adică de pâine prăjită, de sticle cu vin, de struguri uscați, de caș, de eafea, de zahăr, cu lumânări de stearină și cutii de chibrituri, cu bețe de ceară. Cu mana asta cerească am izbutit să trăiesc doi ani. Acum însă, toate sînt pe terminate. În cămară nu mai e nimic și lumina asta, ce o vezi aprinsă, e ultima ce mi-a mai rămas...

— Și pe urmă?

— Pe urmă, dragul meu, o să rămînem amîndoi pe întuneric.

— Atunci, tătîcul meu — spuse Pinocchio — n-avem timp de pierdut. Să ne gîndim repede cum să fugim...

— Să fugim... Dar cum?

— Să ieșim prin gura Balenei și să ne avîntăm înot în larg.

— Ai dreptate, dar eu, dragă Pinocchio, nu știu să înot.

— Și ce dacă?... Te sui călare pe spinarea mea și eu, care sînt un bun înotător, o să te duc teafăr și nevătămat pînă la țarm!

— Te înșeli, copilul meu... îi întoarse vorba Geppetto lăsînd capul în jos și zîmbind cu amărăciune. Crezi că-i un fleac ca un prichindel de lemn, abia de un metru înălțime cum ești tu, să aibă atîta putere să mă ducă înot în spinare?

— Încearcă și ai să vezi! Oricum, dacă ne-o fi scris să murim, o să avem cel puțin mîngîierea că am pierit împreună.

Și fără să mai lungească vorba, Pinocchio apucă lumina și o luă înainte, ca să facă lumină, spunîndu-i tatălui său:

— Vino după mine și nu-ți fie teamă.

Merseră astfel o bună bucată de drum, străbătînd tot trupul și tot pîntecul Balenei. Cînd ajunseră la intrarea în gîtlejul uriaș al monstrului, chibzuiră să se oprească, să-și rotească mai întîi privirile și să-și aleagă o clipă prielnică de fugă.

Trebuie să știți însă că Balena, fiind tare bătrînă, suferind de înecăciune și bătăi de inimă, era nevoită să doarmă totdeauna cu gura deschisă. Astfel că Pinocchio se duse acolo unde începea gîtlejul monstrului, se uită în sus și putu să vadă în afara gurii aceleia enormă, căscată, un colțișor minunat de cer înstelat și lumina nemaipomenit de frumoasă a lunei.

— Acum ar fi cel mai nimerit s-o ștergem de-aici, murmură el îndată ce se întoarse la tatăl său. Balena doarme buștean, marea e neclintită, iar afară e lumină ca ziua. Tăticule, vino așadar repede după mine și peste puțin timp sîntem scăpați.

Zis și făcut! Săriră peste gîtlejul monstrului marin și odată ajunși în uriașă-i gură, începură să umble în vîrfurile picioarelor pe limba lui; o limbă atît de lată și de lungă, de parcă era o alee dintr-un parc! Și tocmai cînd erau gata-gata să se azvîrle înot în mare, iată că Balena strănută. Dar cînd strănută, se cutremură atît de puternic, încît Pinocchio și Geppetto se pomeniră pe sus, trîntiți îndărăt în pîntecul monstrului.

Din pricina zguduiturii, lumînarea se stinse, iar tatăl și fiul rămaseră pe întuneric.

— Și acum?... întrebă Pinocchio, devenind serios.

— Acum, băiatul meu, sîntem pierduți amîndoi, și gata.

— Dar de ce pierduți? Dă-mi mîna, tăticule, și vezi să n-aluneci!...

— Unde mă duci?

— Trebuie să încercăm să fugim din nou. Vino cu mine și nu-ți fie frică.

Astfel zicînd, Pinocchio îl apucă pe tatăl său de mîna și umblînd numai în vîrfurile picioarelor sări din nou împreună cu el peste gîtlejul monstrului. Pășiră pe limbă, de la un cap la altul, se cățărară peste

cele trei rînduri de colți și mai înainte de a face săritura hotărîtoare, Pinocchio spuse tatălui său:

— Urcă-mi-te călare pe spinare și ține-te bine de tot. De rest am eu grijă.

Nici nu se suise bine Geppetto pe spinarea feciorului său, că Pinocchio, sigur de sine, se azvîrli în apă și începu să înoate.

Marea era neclintită, ca untdelemnul. Luna strălucea în toată măreția ei, iar Balena continua să doarmă cufundată într-un somn atît de adînc, încît n-o trezeai nici cu tunul!

În sfârșit, Pinocchio încetează să mai fie un prichindel de lemn și se preface în băiat

În timp ce Pinocchio înota voinicește să ajungă la țărm, își dădu seama că tăicuțul său, care-i stătea călare pe spinare cu picioarele jumătate în apă, tremura ca varga, de parcă ar fi fost, bietul om, apucat de friguri de baltă.

Tremura de frig sau de frică? Cine ar putea să spună? Poate că și de una și de alta. Însă Pinocchio, crezând că tremură de frică, îi spuse ca să-l mai liniștească:

— Curaj tată! În câteva minute ajungem la țărm și sîntem salvați.

— Dar unde e țărmul ăsta binecuvîntat? întrebă moșneagul îngrijorîndu-se și mai mult și strîngînd din ochi, așa cum fac croitorii cînd vor să bage ața prin urechile acului. Mă uit în toate părțile și nu zăresc decît cerul și marea.

— Eu văd și țărmul, spuse prichindelul. Trebuie să știi că eu sînt ca o pisică: văd mult mai bine pe-ntunerice decît pe lumină.

Bietul Pinocchio se străduia să pară vesel, însă... însă... începea să-și piardă curajul. Puterile îl părăseau, răsuflarea îi devenea mai greoaie și obosită... În sfârșit, nu mai putea, iar țărmul era încă departe.

Înotă cît îl mai ținură puterile. Apoi își întoarse privirea spre Geppetto și-i spuse cu glas întretăiat:

— Tăticul meu, ajută-mă... fiindcă mor!

Și tatăl și fiul erau cît p-aci să se înece, cînd deodată deslușiră un glas dogit ca de cobză spartă care întrebă:

— Cine spune că moare?

— Eu și bietul meu tată!...

— Cunosc glasul ăsta! Tu ești, Pinocchio!...

— Chiar așa! Și tu?

— Sînt Thonul, tovarășul tău de temniță din pîntecul Balenei.

— Și cum ai putut să scapi?

— Am făcut și eu ca tine. Tu mi-ai arătat drumul, iar după tine am fugit și eu.

— Thonule dragă, ai picat tocmai la timp! Te rog, pentru dragostea ce-o porți Thonișorilor tăi, ajută-ne, ori sîntem pierduți.

— Bucuros, cum de nu, și din toată inima. Agățați-vă amîndoi de coada mea și lăsați-vă conduși. În patru minute vă scot la țărm!

După cum vă puteți închipui, Geppetto și Pinocchio primiră repede. Dar în loc să se agațe de coadă, găsiră mai nimerit să se suie de-a dreptul pe spinarea Thonului.

— Sîntem prea grei? îl întrebă Pinocchio.

— Grei? Nici gînd de așa ceva: parcă aș duce în spinare două coji de scoică, răspunse Thonul, care era așa de gras și de trupeș, încît părea mai degrabă un vițel de doi ani.

Ajunși la țărm, Pinocchio sări cel dintîi pe uscat, ca să-l ajute pe tatăl său să sară și el. Apoi se întoarse spre Thon și cu glas tare mișcat îi grăi:

— Prietene dragă, mi-ai salvat tatăl! Nici nu găsesc cuvinte să-ți mulțumesc îndeajuns! Dă-mi voie cel puțin să te sărut, în semn de recunoștință veșnică!...

Thonul își scoase botul afară din apă, iar Pinocchio îngenunche și-i așternu, cu dragoste, o sărutare pe gură. Văzînd această pornire de dragoste vie și sinceră, bietul Thon — care nu era de loc obișnuit cu așa

ceva — se simți atît de înduioșat, încît de rușine să nu fie văzut plîngînd ca un copil, își vîrî repede capul sub apă și se făcu nevăzut.

Între timp se luminase de ziuă.

Atunci Pinocchio dădu brațul tăicuțului său, care de-abia mai avea putere să se țină pe picioare și-i spuse:

— Sprijină-te bine de brațul meu, dragă tăticle, și hai să mergem. O să mergem încet-încet, ca furnicile și cînd vom osteni o să ne odihnim pe drum.

— Și unde mergem?

— Să căutăm vreo casă sau vreo colibă, unde să căpătăm de pomană o bucată de pîine și niscai paie pe care să ne culcăm.

N-apucară să facă nici o sută de pași și văzură în mărăcinișul șanțului de pe marginea uliței două chipuri urîte care cerșeau, cu mîinile întinse.

Erau Cotoiul și Vulpoiul. Nu semănau însă nici pe departe cu cei de altădată. Închipuiți-vă pe Cotoi, care, tot făcînd pe orbul, orbise de-a binelea. Cît despre Vulpoi, acum îmbătrînit și cu blana mîncată de molii și năpîrlită pe-o parte, nu-i mai rămăsese nici măcar coada. Chiar așa. Jalnicul hoțoman, căzut în cea mai neagră mizerie, fusese nevoit într-o bună zi să-și vîndă și coada, unui negustor ambulant, care i-o cumpără să-și facă din ea o apărătoare de muște!...

— Ah, Pinocchio, strigă Vulpoiul cu o voce plîngăreață, fie-ți milă de doi bieți schilozi!

— Schilozi! repetă Cotoiul.

— Drum bun, prefăcuților! răspunse Pinocchio. M-ați tras pe sfoară o dată, dar acum nu vă mai merge.

— Crede-ne, Pinocchio, că acum sîntem săraci lipiți pămîntului și nenorociți de-a binelea!

— De-a binelea! repetă Cotoiul.

— Dacă sînteți săraci, o meritați din plin. Să vă aduceți aminte de zicala: „Banii de haram, de haram se duc“. Drum bun, prefăcuților!

— Ai milă de noi!...

— De noi!...

— Drum bun, prefăcuților! Aduceți-vă aminte de zicala: „Cine se ia după porci, ajunge în cocină“.

— Nu ne lăsa!

— ...ăsa! repetă Cotoiul.

— Drum bun, prefăcuților! Să vă aduceți aminte de zicala: „Cine sapă groapa altuia, cade singur într-însa“!

Și zicînd astfel, Pinocchio și Geppetto își văzură mai departe de drum, pînă ce, după încă o sută de pași, văzură la capătul unei cărări, în mijlocul cîm-

pului, o colibă frumoasă de paie, cu acoperiș de țigle și de cărămizi.

— Coliba aia trebuie să fie locuită de cineva, spuse Pinocchio. Să mergem și să batem.

Într-adevăr, se duseră și bătură la ușă.

— Cine-i acolo? se auzi un glăscior dinăuntru.

— Un biet tată cu fiul său, fără pîine și fără culcuș, răspunse prichindelul.

— Sucește cheia și ușa se va deschide, spuse același glăscior.

Pinocchio întoarse cheia și, într-adevăr, ușa se deschise. Îndată ce intrară înăuntru, se uitară încoa, se uitară încolo, dar nu văzură pe nimeni.

— Unde să fie oare stăpînul colibei? spuse Pinocchio tare mirat.

— Iată-mă ici, sus!

Tatăl și fiul se uitară îndată spre tavan și văzură, urcat pe-o grindă, pe Greierele-vorbitor.

— Ah! scumpul meu Greieraș, îl salută Pinocchio înclinîndu-se pînă la pămînt.

— Acum îmi spui „scumpul meu Greieraș“, nu-i așa? Dar ți-amintești cînd voind să mă gonești din casa ta mi-ai tras una cu ciocanul de lemn?...

— Ai dreptate, Greierașule! Gonește-mă și tu acum... Trage-mi și tu cu ciocanul, dar aibi milă de bietul meu tată...

— O să am milă destulă și de tată și de fecioru-său! Am vrut numai să-ți amintesc moșicia cu care m-ai răsplătit când te-am sfătuit că, ori-când poți, e bine să te arăți bun și îndatoritor față de toată lumea, dacă vrei să fie și alții la fel cu tine, la vreme de nevoie.

— Ai dreptate, Greierașule și ai atîta înțelepciune, că poți să mai dai și altora. Eu am să țin minte bine de tot lecția ce mi-ai dat. Poți să-mi spui însă cum ai făcut de ți-ai cumpărat coliba asta frumoasă?

— Mi-a dăruit-o ieri o capră tare drăgălașă, a cărei lînă avea o culoare minunată neagră-albăstrie.

— Și acum unde s-a dus capra? întrebă Pinocchio vrînd mult de tot să afle acest lucru.

— Nu știu.

— Și cînd o să se întoarcă?

— Niciodată. A plecat ieri, tare îndurerată și, behăind, părea că spune: „Bietul Pinocchio... De-acîi înainte n-am să-l mai văd niciodată... căci poate că Balena l-o fi și-nghițit!...”

— Chiar așa a spus?... Prin urmare chiar ea era!... Ea era!... Era Zîna mea cea dragă!... începu să urle Pinocchio, sughițînd și plîngînd fără încetare.

După ce se sătură de plîns, își șterse lacrimile și pregătînd un culcuș bun de paie, îl culcă pe bătrînul Geppetto. Apoi întrebă pe Greierele-vorbitor:

— Spune-mi, Greierașule: unde aș putea să găsesc un pahar cu lapte pentru bietul meu tată?

— Peste trei ogoare de-acîi se află grădinarul Giangio, care are o mulțime de vaci. Du-te la el și o să capeți laptele de care ai nevoie.

Pinocchio se duse într-un suflet acasă la grădinarul Giangio, dar grădinarul îi spuse:

— Cît lapte ai vrea?

— Un pahar plin.

— Un pahar cu lapte costă un gologan. Dă-mi mai întîi gologanul.

— N-am nici măcar o părăluță, răspunse Pinocchio, încremenit și îndurerat.

— Rău, prichindelule, răspunse grădinarul. Dacă n-ai nici măcar o părăluță, nici eu n-am nici măcar un deget de lapte.

— Nu-i nimic! spuse Pinocchio și dădu să plece.

— Așteaptă puțin, spuse Giangio. Putem să facem o învoială. Vrei să învîrtești la „roata grădinarului”?

— Ce-i aia „roata grădinarului”?

— E o unealtă de lemn care servește să scoți apă din puț, pentru ca să stropești zarzavaturile.

— O să încerc...

— Atunci să-mi scoți o sută de căldări cu apă și eu o să-ți dau în schimb un pahar cu lapte.

— E bine.

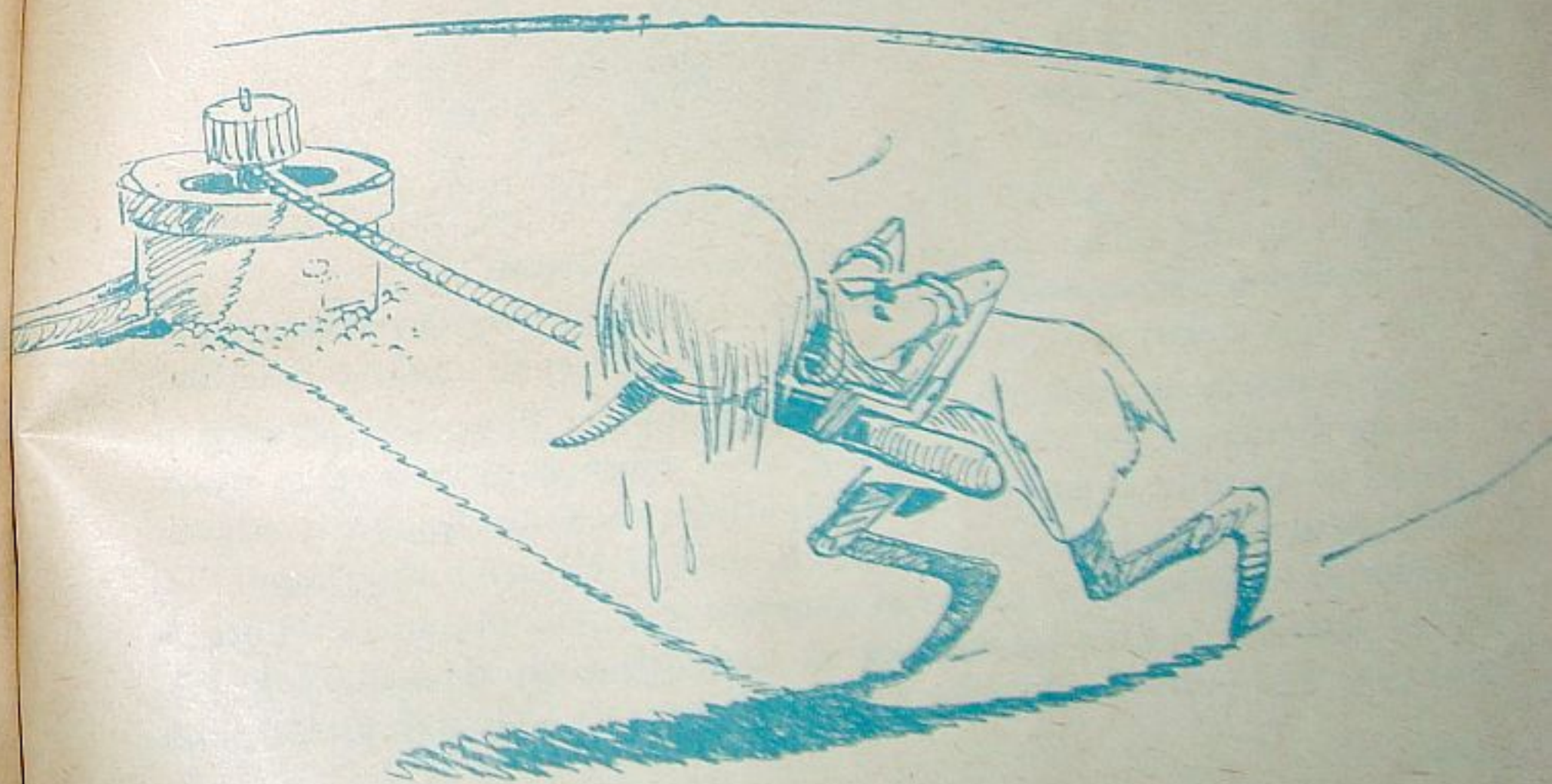
Giangio îl duse pe princhindel în grădină și-l învăță cum să învîrtească la roată.

Pinocchio se apucă îndată de lucru, dar pînă să scoată cele o sută de găleți de apă, se prefăcu într-un lac de sudoare din cap pînă-n picioare. O asemenea trudă nu mai încercase nicicînd.

— Pînă acum, povara învîrtitului la roată — spuse grădinarul — mi-o făcea măgărușul meu, dar azi, bietul animal e gata să-și dea duhul.

— Mă lași să-l văd și eu? întrebă Pinocchio.

— Bucuros.

Îndată ce intră în staul, Pinocchio văzu un măgăruș drăguț, întins pe paie, sfârșit de foame și de prea multă oboseală. După ce-l privi lung, lung, își spuse în sinea lui, ușor tulburat:

„Și totuși pe măgărușul ăsta parcă l-aș cunoaște! Nu mi-e străină figura lui!”

Și aplecându-se spre el, îl întrebă pe măgărește:

— Cine ești?

La întrebarea asta, măgărușul își deschise puțin ochii istoviți și bîlbîi în același grai:

— Sînt Fi...ti...la...ș...

Apoi închise ochii și-și dădu sufletul.

— Ah, bietul Fitilaș! spuse Pinocchio cu jumătate de gură. Pe urmă luă o mînă de paie și-și șterse o lacrimă ce-i aluneca pe obraz.

— Te prăpădești atîta cu firea pentru un măgăruș care nu înseamnă nimic pentru tine? spuse grădinarul. Ce-ar trebui să mă fac eu care l-am plătit cu patru gologani peșin?

— Trebuie să vă spun... că era un bun prieten de-al meu! ..

— Prieten de-al tău?

— Un coleg de școală!...

— Cum? strigă grădinarul izbucnind în rîs. Cum? Aveai colegi de școală măgari?!... Îmi închipui ce mai carte ai învățat!...

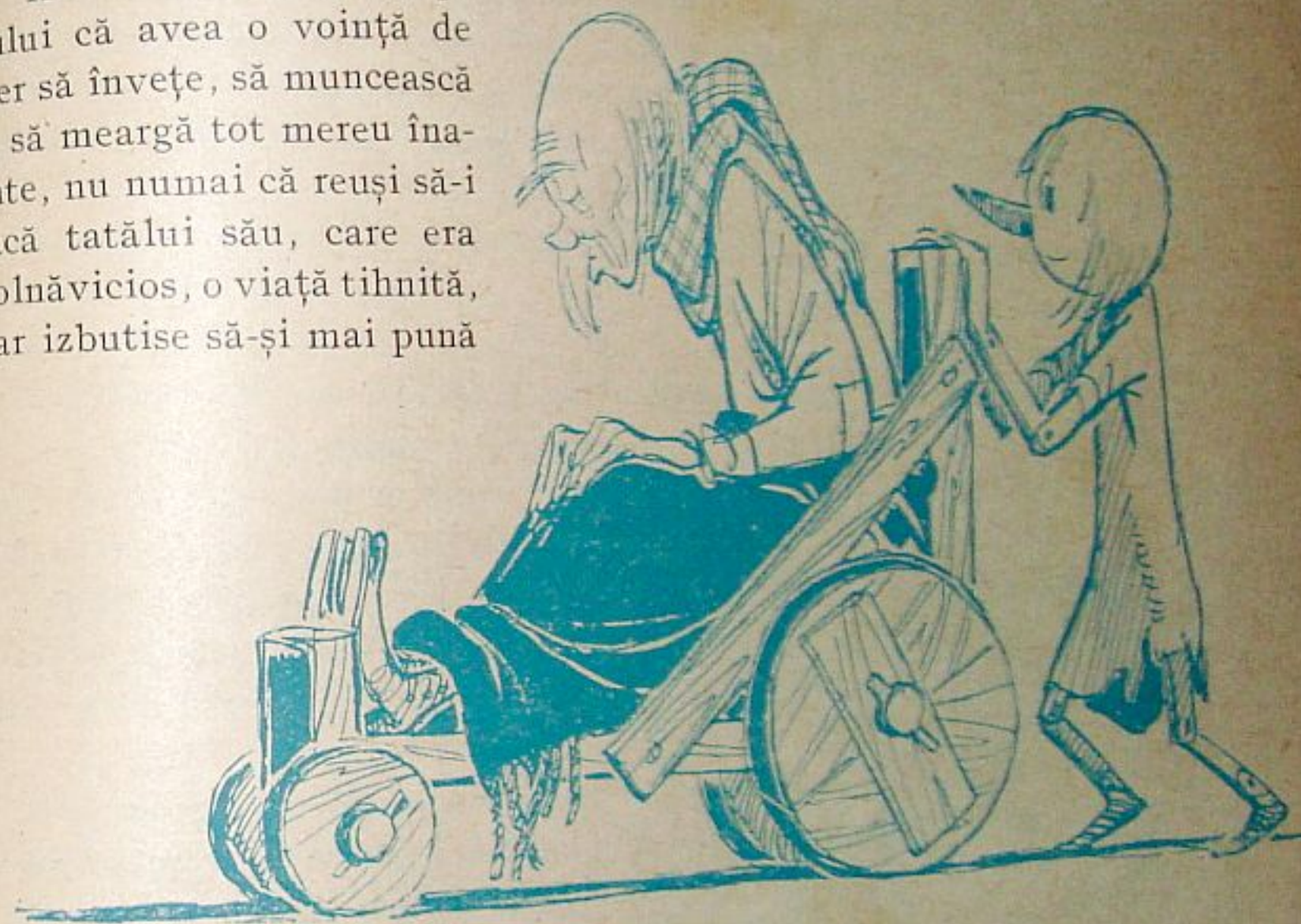
Auzind asemenea vorbe, Pinocchio se simți atins, dar nu răspunse nimic. Luă numai paharul cu lapte, aproape cald și se întoarse la colibă.

Din ziua aceea, mai bine de cinci luni în șir, Pinocchio se scula în fiecare dimineață, cu noaptea în cap, și se ducea să-nvîrtească la roată. Astfel își agonisea el paharul cu lapte, atît de trebuitor sănătății șubrede a tăicuțului său. Dar nu se mulțumi numai cu atît! Cu timpul mai începu să îndeplinească și coșuri și panerașe din papură, iar cu banii pe care-i strîngea cu grijă, se îngrijea cu multă dragoste de toate cele trebuitoare în fiecare zi. Printre altele, își meșteri singurel un cărucior

minunat, cu care-l ducea pe bietul său tătuț la plimbare în zilele cu soare, ca să mai ia astfel puțin aer.

În veghea nopților se trudea să scrie și să citească. Își cumpărase din satul învecinat, cu cîțiva gologani, o carte mare, căreia îi lipseau, ce-i drept, coperta și tabla de materii, dar pe ea deprinse să citească. În ceea ce privește scrisul, se folosea de un fus ascuțit, drept toc și peplină cu zeamă de duduș și cireșe.

Astfel, mulțumită faptului că avea o voință de fier să învețe, să muncească și să meargă tot mereu înainte, nu numai că reuși să-i facă tatălui său, care era bolnăvicios, o viață tihnită, dar izbutise să-și mai pună

deoparte și patruzeci de gologani, cu care, într-o bună zi, voia să-și cumpere o hăinuță nouă.

Într-o dimineață spuse tatălui său:

— Mă duc pînă aici, în tîrgul din apropiere, să-mi cumpăr o hăinuță, o tichiută și o pereche de ghetuțe. Cînd o să mă întorc acasă — adause el rîzînd — o să fiu atît de bine îmbrăcat, încît mă tem că o să mă asemui c-un boier adevărat!...

După ce ieși din casă, începu să alerge tare vesel și mulțumit. Când deodată se auzi chemat pe nume: întorcându-se, văzu un melc frumos ivindu-se dintr-o gaură din gard.

— Nu mă mai recunoști? spuse Melcul.

— Parcă da, parcă nu...

— Nu-ți mai amintești de Melcul care o sluja pe Zîna cu părul negru-albăstrui? Nu-ți mai aduci aminte când am coborât ca să-ți luminez calea, și tu ai rămas cu un picior înfipt în ușă?

— Mi-amintesc și încă bine de tot! strigă Pinocchio. Spune-mi însă degrabă, Melcușorul drag, unde ai lăsat-o pe Zînița mea cea bună? Ce mai face? M-a iertat? Își mai amintește de mine? Mă mai iubește încă? E departe tare pînă la ea? Aș putea să merg și s-o găsesc?

La toate întrebările acestea înfrigurate și puse pe nerăsuflăte, Melcul îi răspunse cu obișnuita lui încetineală:

— Dragul meu Pinocchio! Zîna, biata de ea, zace într-un pat la spital!...

— La spital?...

— Chiar așa! Lovită de tot felul de necazuri, s-a îmbolnăvit tare greu și n-are nici măcar cu ce să-și cumpere o bucățică de pîine.

— Vorbești adevărat?... Ah, ce grozavă durere mi-ai pricinuit! Ah, biata Zînișoară! Biata Zînișoară! Biata Zînișoară!... De-aș avea un milion m-aș duce în goana mare să i-l duc... Dar eu n-am decît patruzeci de gologănași... Uite, tocmai mă duceam să-mi cumpăr o hăinuță nouă. Ia-i melcule, și du-te cît poți de repede, să-i duci bunei mele Zîne.

— Dar haina ta cea nouă?

— Ce-mi mai trebuie mie acum haină nouă? Mi-aș vinde pînă și trențele astea de pe mine, numai și numai să-i pot veni ei într-ajutor! Du-te, Melcule, și grăbește-te! În două zile să vii din nou, căci trag nădejde să-ți mai pot da cîteva bani. Pîn-acum am muncit ca să-l pot îngriji pe tăticu'; de azi înainte am să muncesc cinci ore mai mult pe zi, s-o pot îngriji și pe măicuța mea cea bună. Drum bun, Melcule, și peste două zile te aștept din nou!

Melcul, împotriva firii sale, începu să alerge ca o șopîrlă în zilele lui Cuptor.

Cînd Pinocchio se-ntoarse acasă, tatăl său îl întrebă:

— Dar haina ta cea nouă?

— N-am putut să găsesc una care să-mi vină bine. Nu-i nimic! Am să mi-o cumpăr altă dată.

În seara aceea Pinocchio în loc să stea treaz pînă la zece, stătu pînă ce sună de miezul nopții. Și-n loc să facă opt coșulețe de papură, făcu șaisprezece. Apoi se vîrî în pat și adormi. În vis se făcea c-o vede pe Zîna, frumoasă și surizătoare. După ce-i dădu o sărutare, îi spuse așa:

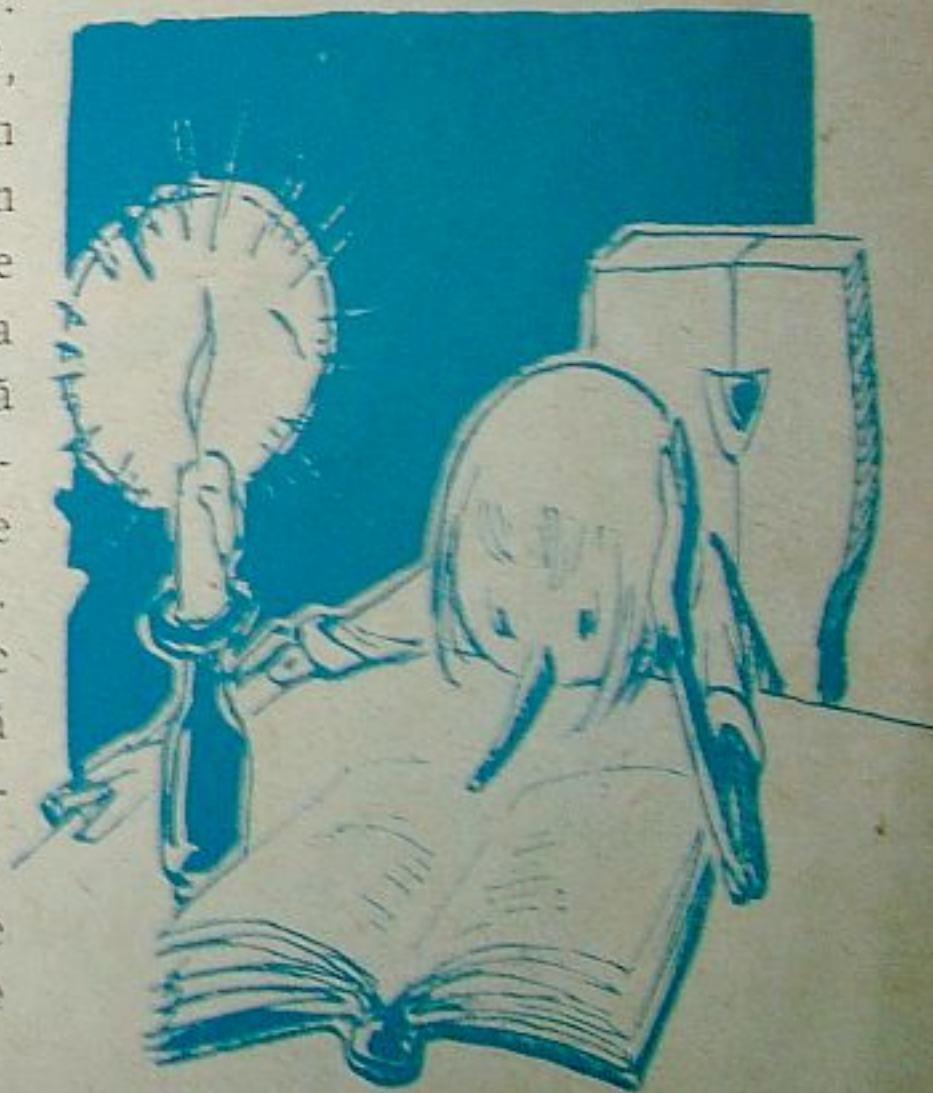
„Bravo, Pinocchio! Pentru inimioara ta cea bună, îți iert toate necazurile pe care mi le-ai pricinuit pînă acum. Copiii care-și îngrijesc cu toată dragostea, chiar dacă nu pot fi dați tocmai ca pildă pentru ascultare și purtare prea bună. De-acî înainte să ai mai multă minte și o să fii fericit!”

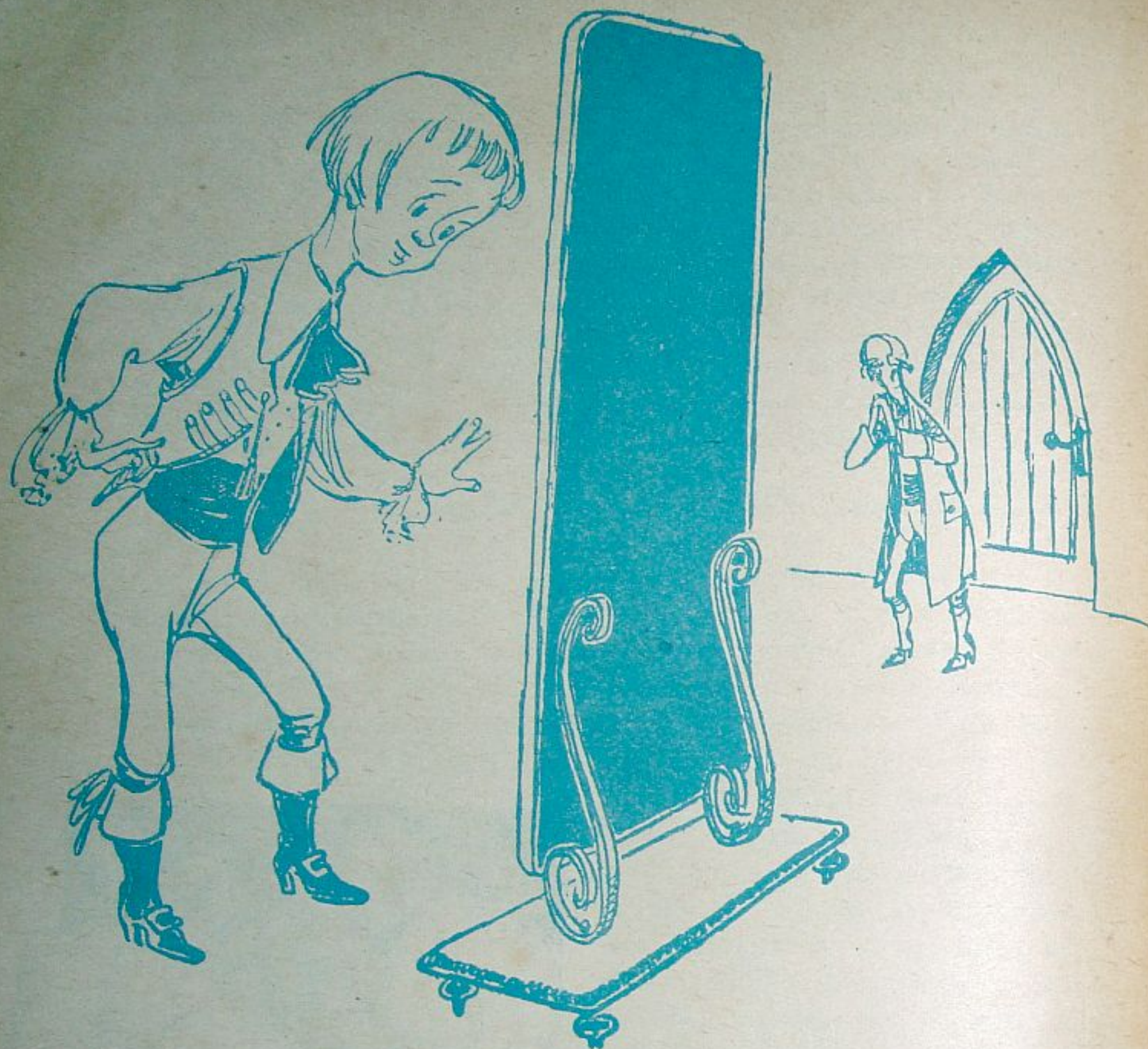
În clipa aceea, visul se sfîrși, iar Pinocchio se trezi și făcu ochii mari.

Puteți să vă închipuiți acum uimirea lui nemaipomenită cînd, trezindu-se, băgă de seamă că nu mai era un prichindel de lemn, ci se prefăcuse într-un băiat ca toți băieții. Își roti privirile prin preajmă și în locul obișnușilor pereți de paie ai colibei, văzu o odăiță mobilată și împodobită simplu, dar frumos. Sări jos din pătuc și văzu că-l așteaptă un costum nou-nouț, o beretă nouă și o pereche de cizmulite de piele, care-i veneau turnate pe picior.

Îndată ce se îmbracă, își vîrî, cum era și de așteptat, mîinile în buzunare și de acolo scoase un portofel mititel de fildeș pe care erau scrise cîteva cuvinte: „Zîna cu părul negru-albăstrui înapoiază scumpului ei Pinocchio cei patruzeci de gologani și-i mulțumește mult pentru inima lui cea bună”. Cînd deschise portofelașul, în loc de patruzeci de gologani de aramă găsi, strălucind înăuntru, patruzeci de galbeni noi-nouți.

Apoi se duse la oglindă să se privească și atunci i se păru că e

altul. Nu mai văzu oglindindu-se același chip al prichindelului de lemn, ci întâlnește figura vioaie și inteligentă a unui băiețel frumos, cu cîrlionți castanii, cu ochi albaștri cum e cerul și cu înfățișarea veselă și fericită ca o sărbătoare a trandafirilor.

În mijlocul atîtor minunății, care veneau una după alta, Pinocchio nu mai știa nici el dacă e treaz cu adevărat, ori încă visează cu ochii deschiși.

— Și tătîcul meu unde-i? strigă dintr-o dată. Dar cînd intră în odaia de alături îl găsi pe bătrînul Geppetto sînatos, voinic și bine dispus, ca și altădată. Acum se apucase din nou de vechiul lui meșteșug de tîmflori și cu tot felul de capete de animale.

— Lămurește-mi un lucru, tătîcule: oare cum se explică toată schimbarea asta atît de neașteptată? îl întrebă Pinocchio sîrîndu-i de gît și acoperindu-l cu mii de sărutări.

— Schimbarea asta neașteptată din casa noastră ți se datorește numai și numai ție, răspunse Geppetto.

— De ce tocmai mie?

— Păi, cînd copiii se fac din răi buni, capătă o înfățișare nouă și surprinzătoare, chiar și pentru cei din familia lor!

— Dar fostul Pinocchio, cel de lemn, unde s-o fi ascuns acum?

— Uite-l colo! răspunse Geppetto și-i arătă o păpușă de lemn, sprijinită de-un scaun, cu capul sucit într-o parte, cu brațele atîrnate, cu picioarele puse unul peste altul și îndoite de la genunchi, încît părea o adevărată minune că mai stă pe scaun.

Pinocchio își întoarse capul să-l privească. Și după ce se uită o clipă la el, își spuse în gînd, cu o mulțumire fără margini:

„Cît de caraghios păream cînd eram un prichindel de lemn! Și cît sînt acum de fericit că am devenit și eu un copil ca toți copiii...!”

CUPRINS

I Ce s-a întâmplat cînd meşterul Cireaşă-Timplarul a găsit o bucată de lemn care plîngea şi rîdea ca un copil	5
II Meşterul Cireaşă dăruieşte bucata de lemn prietenului său Geppetto. Acesta o ia să-şi facă dintr-însa o păpuşă de lemn, cu meşteşug, care să ştie să danseze, să se bată cu sabia şi să se dea tumba	9
III Întors acasă, Geppetto se apucă îndată să-şi meştească un prichindel de lemn, pe care-l botează Pinocchio. Cele dintîi ştrengării ale prichindelului	12
IV Păţania lui Pinocchio cu Greieraşul-vorbitor, din care se vede cum unii copii răi nu vor să se lase sfătuiţi de către cei cu mai multă înţelepciune decît ei	16
V Lui Pinocchio i se face foame şi cantă un ou cu care să-şi facă o omletă; dar cînd nici nu se aşteaptă, omleta o zbugheşte pe fereastră!	19
VI Pinocchio adoarme cu picioarele deasupra ligheanului cu tăciuni aprinşi, iar a doua zi se trezeşte cu picioarele arse	21
VII Geppetto se întoarce acasă şi-i dă prichindelului toată mîncarea pe care bietul om şi-o adusese pentru sine....	23
VIII Geppetto îi repară picioarele lui Pinocchio şi-şi vinde paltonul ca să-i cumpere un Abecedărar	27
IX Pinocchio îşi vinde Abecedărarul ca să meargă la Teatrul de Păpuşi	30
X Păpuşile îl recunosc pe frăţiorul lor Pinocchio şi-l primesc cu alai; dar tocmai cînd e mai frumos, iată	

că se arată păpușarul Mincăfoc, iar Pinocchio e cit p-aci s-o pătească	33
XI Mincăfoc strănută și-l iartă pe Pinocchio, care-l scapă apoi de la moarte pe prietenul său Arlechino	36
XII Păpușarul Mincăfoc îi dăruiește lui Pinocchio cinci galbeni să-i ducă tatălui său, Geppetto. Dar Pinocchio se lasă tras pe sfoară de Vulpoi și de Cotoi și pleacă împreună cu ei	40
XIII Hanul „La Racul Roșu”	45
XIV Pinocchio nu dă ascultare sfaturilor înțelepte ale Gre- ierului-vorbitor și cade în mina tilharilor	49
XV Tilharii îl urmăresc pe Pinocchio și îndată ce-l ajung, îl spinzură de o cracă a Marelui Stejar	53
XVI Copila cea frumoasă cu părul negru-albăstrui face să-i fie adus prichindelul de lemn, îl așază în pat și chea- mă trei doctori ca să afle dacă e viu sau mort	57
XVII Pinocchio mănincă tot zahărul, dar nu vrea să ia cură- țenia. Însă când vede că vin cioclii să-l ia, se hotă- râște să o înghită. Pe urmă spune o minciună gogo- nată, și drept pedeapsă îi crește nasul	61
XVIII Pinocchio întâlnește din nou pe Vulpoi și pe Cotoi și se duce împreună cu ei să semene cei patru bănuți de aur pe Cîmpul Minunilor	66
XIX Pinocchio este jefuit de galbeni și, drept pedeapsă, capătă patru luni de închisoare	71
XX Scăpat din închisoare, vrea să se întoarcă acasă la Zină, dar pe drum se întâlnește cu un șarpe groaznic și pe urmă cade într-o capcană	76
XXI Pinocchio e prins de un țaran, care-l silește să facă pe cîinele de pază la o poiată de găini	79
XXII Pinocchio îi dă în vileag pe hoți și drept răsplată pen- tru că a fost credincios este pus în libertate	82
XXIII Pinocchio deplînge moartea frumoasei Copile cu părul negru-albăstrui. Apoi găsește un porumbel care-l duce pe țărmul mării — iar aici se azvîrle în apă, să-l scape pe tatăl său, Geppetto	87
XXIV Pinocchio ajunge pe insula „Albinelor Harnice” și o regăsește pe Zină	95

XXV Pinocchio îi făgăduiește Zinei să se facă băiat cuminte și să învețe, fiindcă s-a săturat să mai fie un prichindel de lemn și ar vrea să devină un băiat de ispravă	102
XXVI Pinocchio se duce cu colegii săi de școală la țărmul mării ca să vadă o balenă îngrozitoare	105
XXVII Mare bătaie între Pinocchio și colegii săi. Unul din ei e rănit, iar Pinocchio este arestat de către polițai	109
XXVIII Pinocchio în primejdie să fie prăjit în tigaie ca un pește	115
XXIX Pinocchio se întoarce acasă la Zină, care-i făgăduiește că de-a doua zi nu va mai fi prichindel de lemn, ci băiețel. Mare ospăț cu cafea cu lapte pentru sărbăto- rirea acestui mare eveniment	120
XXX În loc să se prefacă în băiat, Pinocchio fuge într-ascuns cu prietenul său Pitiș în „Țara Distracțiilor”	128
XXXI După cinci luni de fericire netulburată, Pinocchio simte, spre marea sa uimire, că-i crește o prea frumoasă pereche de urechi măgărești și se preface în măgar	133
XXXII Lui Pinocchio îi cresc urechi de măgar, după care se preface în măgaruș adevărat și începe să ragă	141
XXXIII Prefăcut în măgar adevărat, Pinocchio e dus la țîrg și cumpărat de directorul unei trupe de circ, care-l învață să danseze și să sară prin cercuri. Dar într-o seară își scrîntește un picior și atunci îl cumpără alt- cineva, ca să facă din pielea lui o tobă	148
XXXIV Azvîrlit în mare, Pinocchio este mâncat de pești și se preface iar în prichindel de lemn, ca și mai înainte. Dar în timp ce înotă ca să iasă din apă, este înghițit de un animal fioros, care se numește Balenă	156
XXXV Pinocchio regăsește în trupul Balenei... Pe cine regă- sește? Citiți acest capitol și-o să aflați	163
XXXVI În sfîrșit, Pinocchio încetează să mai fie un prichindel de lemn și se preface în băiat	168

Lei 12,50